

Adventes Vēstis

2008. gada februāris, #02 (144)

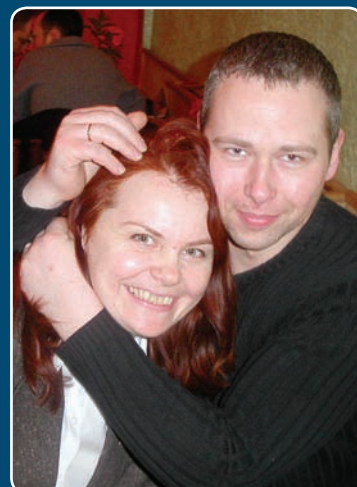
Vienoti Kristus
cerībā

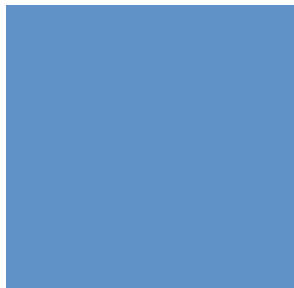
TĒMA:
DRAUDZE -
VIETA, KUR
MĀCĀMIES

JAUNI
DIEVNAMI
SMILTENĒ UN
KULDĪGĀ

VESELĪBA:
SIRDS
SLIMĪBU
PROFILAKSE

INTERVIJA:
ILONA UN
KASPARS
ŠVILPES - PIE
VISA VAINĪGS
DIEVS

Vēstules	3
Latvijas ziņas	4
Gaidāmie pasākumi	7
Ārzemju ziņas	7
Numura tēma	10
Intervija	14
Bībele saka	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Veselība	22
Citu konfesiju ziņas	23

Kāpēc draudze?

Adventes Vēstis no neizteiksmīgas avīzītes ir pārvērtusies par mazu, bet solīdu žurnāliņu. Tomēr kaut kas ir palicis pa vecam – redakcija, saņemot Jūsu vēstules, ar visām tām iepazīstas, ierosinātās tēmas pārsprīž un ieteikumus ņem vērā. Par to varat būt droši!

Tieši tā arī šī numura tēma radās pateicoties V. J. Āriņa, aktīva draudzes locekļa ar 50 gadu stāžu, vēstulei. Vēstulē mūsu brālis pauž satraukumu par to, kāda attieksme mums vienam pret otru valda draudzē. Viņš līdzdala arī savas ilgas un pārdomas: „...gribu pateikt, ka mums visiem, dzīvojot šai pasaulē būs daudz un dažādas problēmas, grūtības, gan priecīgi un ne tik jauki brīži, bet, atrodoties savā draudzē, viens otru atbalstīsim, lai sajustu siltumu un drauga plecu, lai visi vēlētos būt un palikt draudzē, jo visiem kopā ir paveicams liels darbs...” Arī mēs, pievienojoties šīm pārdomām, saprotam, ka būtu ļoti svarīgi katram pārdomāt, varbūt pat sākt diskusijas par to, ko tad mums nozīmē draudze, kāpēc vēlamies vai varbūt nevēlamies tai piederēt. Varbūt mēs varam ļoti labi iztikt bez draudzes? Ko Dievs vēlējas, dibinot draudzi? Ko mums vajadzētu darīt, ja kaut kas draudzē nepatīk? Un ko vajadzētu darīt, lai mēs visi draudzē justos daudz vienotāki, priecīgāki un laimīgāki?

Ivo Roderts
Adventistu Liepājas draudzes mācītājs,
Adventes Vēstu atbildīgais redaktors.

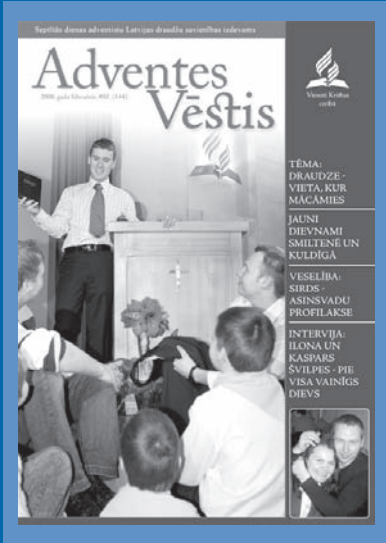
Adventes Vēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī.

Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:

Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS

Ģirts ROZNERIS

Ivo RODERTS

Liene LIEPIŅA

Māris DEBNERS

Valda REĶE

Zīmējumu autors:

Imants LIEPIŅŠ

Vāka foto:

Āris KUNDZIŅŠ

Izdevējs:

Izdevniecība PATMOS

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,

Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietojumu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Paldies

Tikko saņemts jaunais „Adventes Vēstu” numurs. Ir ko lasīt! Paldies veidotājiem! Tik dažāda tipa informācija, labprāt lasām arī iepriekšējā numura vērtējumus.

Ināra no Bauskas

Vai bija izdarīts viss, ko varēja?

Rakstu sakarā ar kādu gadījumu jau aizgājušajā gadā, kad kādā draudzē izslēdza 9 locekļus, apmēram 1/10 no draudzes avju skaita. Tas izraisīja daudz pārdomu, vai bija izdarīts viss, ko varēja? No pieredzes zinu, ka arī citās draudzēs par šo jautājumu varētu padomāt – kā darīt labāk, respektējot Kristus dotos norādījumus.

Draudzes rokasgrāmatas nodaļā par draudzes disciplīnu ir teikts, ka “kamēr Kristus norādījums nav apzinīgi izpildīts, ne draudzes vadītājam, ne draudzes padomei nav tiesību ierosināt draudzei balsot par sagrēkojušā izslēgšanu no draudzes”. Tas ir teikts par Mat 18:15-17 rakstīto, ko darīt, ja brālis grēko. Šeit ir noteikta 4 pakāpju procedūra, kas veicama, ja tiek grēkots: 1) ej pie brāļa, aprunājies, pamāci, paskaidro, pārliecini. Ja neklausā: 2) ņem līdzi kādus no draudzes padomes, lai nopietni aprunātos. Ja neklausā: 3) saki to draudzei. Tas notiek draudzes darba sapulcē, parasti kā disciplinārs nosodījums, brīdinājums, pārbaudes laika noteikšana no 1 līdz 12 mēnešiem.

Šī 3. pakāpe ir ļoti svarīga. Piemēram, Elena Vaita grāmatā “Laikmetu ilgas” 361. lpp. raksta: “Ja viņš tos neklausā, tad, un ne agrāk, problēma jādara zināma visai ticīgo kopai. Lai draudzes locekļi kā Kristus pārstāvji vienojas lūgšanā un mīlestībā lūdz, lai vainīgais labotos. Svētais Gars runās ar savu kalpu starpniecību, lūgdams nomaldījušos atgriezties pie Dieva. Kas atraida arī šo kopējo samierināšanās mēģinājumu, tas sarauj saites, kuras vieno ar Kristu, un tādā veidā pats nošķiras no draudzes sadraudzības.”

Tikai tad, ja neklausā, seko 4. pakāpe – izslēgšana no draudzes. Protams, dzīvē var gadīties kādi neparedzēti apstākļi un ārkārtas situācijas, kad jārod nestandarta risinājumi.

Manis norādītajā draudzes gadījumā ir runa par draudzes locekļiem, kuri vairākus gadus dažādu apstākļu dēļ neapmeklēja draudzes sapulces. Jēzus parāda, kā izturēties pret šādām avīm: “Nomaldījušās Es uzmeklēšu, ievainotās pārsiešu un slimās dziedināšu.” (Ec. 34:16) Ja cilvēks ir kļūdījies, paklupis, saslimis, tad ir jāpalīdz atveseļoties. Izslēdz tikai tad, ja turpina grēkot, neņem vērā brīdinājumus, nevēlas pārtraukt nepareizu rīcību un nevēlas palikt draudzē. Bet, ja sanāk, ka 3. un 4. pakāpi apvieno, paziņo draudzei par izslēdzamajiem un uzreiz izslēdz, līdz ar to tiek liegta lielā iespēja, kad visa draudze mīlestībā lūdz un Svētais Gars darbojas, lai maldošie atgrieztos pie Dieva. Un pavisam bēdīgi ir, ja rezultātā cilvēki nemaz nezina, ka ir jau izslēgti...

Vēl gribu pateikt, ka mums visiem, dzīvojot šai pasaulē būs daudz un dažādas problēmas, grūtības, gan priecīgi un ne tik jauki brīži, bet, atrodoties savā draudzē, viens otru atbalstīsim, lai sajustu siltumu un drauga plecu, lai visi vēlētos būt un palikt draudzē, jo visiem kopā ir paveicams liels darbs.

Viktors Āriņš, Salaspilī

Veselības klubs darbojas

Iepriekšējā *Adventes Vēstu* numurā rakstījām par Veselības EXPO Valmierā pagājušā gada 16. decembrī. Redzot cilvēku interesi, piedāvājam viņiem iespēju reizi mēnesī sanākt uz Veselības kluba nodarbībām. Nolēmām tikties katra mēneša pirmajā svētdienā pl. 14:00.

Ir aizvadītas jau divas šādas sanāksmes. Ap 40-50 cilvēku piedalījās šajās nodarbībās.

Kristus vairs neatrodas šajā pasaulē kā cilvēks un nestaiģā pa mūsu lielajām un mazajām pilsētām un ciemiem, dziedinot slimos. Bet Viņš mums ir uzticējies sava iesāktā ārstnieciskā misijas darba turpinājumam. Esam priecīgi par iespēju palīdzēt cilvēkiem.

Vēsma Geide

Veselības recepte

Nesen Bauskā dzirdējām mūsu draudzes Veselības veicināšanas grupas vadītājas Ilonas informatīvi praktisko uzstāšanos par gripas profilaksi. Informācijas veselīgam dzīves veidam masu saziņas līdzekļos netrūkst, bet slimības draudi pastāv. Varbūt kādam noderēs Ilonas pārbaudīta un ieteikta „veselības recepte”:

2 kg pētersīļu ar sakni, 2 kg saldās paprikas, 2 kg svaigu tomātu, 0,5 kg samalta ķiploka, 1 tējkarote malto piparu, 20 ēdamkarotes eļļas, 30 tējkarotes cukura, 20 tējkarotes sāls (bez kaudzes), mazliet etiķa (ābolu, piemēram).

Samaisīt, pildīt sterilizētos trauciņos, pārliet ar eļļu, likt ledusskapī. Ja ik dienas pirms ēšanas to lietosit, gripa jūs nesasnies. Daudzie kilogrami laikam domāti lielajām ģimenēm, es savējai daļiņu visas sastāvdaļas vismaz ar 4.

Pie paaugstinātas temperatūras derot caur spiedi izspiest ķiploks, kas jāpārlej ar karstu ūdeni, jāļauj 15 minūtes nostāvēties, tad dzert. Tas palīdzot.

Ināra Bauskā

Seminārs Daugavpilī

Plaši apmeklēts Bībeles izpētes seminārs daugavpiliešiem ar nosaukumu “Nākotnes notikumi aiz laicīgā priekšvara” 2007. gada nogalē notika Daugavpils Tautas nama mazajā „Teātra zālē”. Šis bija Baltijas ūnijas organizēts pasākums, par kura norisi atbildīgs bija Baltijas ūnijas atbildīgais sekretārs Andrejs Āriņš.

Semināru vadīja Siguldas draudzes vecākais un lektors Antons Baranovskis sadarbībā ar Daugavpils draudzes mācītāju Vitāliju Kroitoru, kurš atbalstīja un uzpurējās, uzņemot Antonu savās mājās ik nedēļas nogalē.

Tas bija Bībeles izpētes seminārs krievu valodā, ar lekcijām, Bībeles rakstvietu skaidrojumu, datorā un uz ekrāna redzamiem attēliem, kas izraisīja patiesu interesi apmeklētājos. Daudzi klausītāji atzina, ka par Dievu bija gan ieinteresējušies, bet nekad nebija lasījuši, pētījuši Bībeli un nekad nebija sasaistījuši to ar vēstures notikumiem.

Draudzes vecākais Antons Baranovskis strādā Rīgā kā Rīgas rajona pašvaldības Sabiedrisko pakalpojumu regulatora priekšsēdētājs. Savu brīvo laiku un līdzekļus viņš nu jau kuro gadu pēc kārtas velta labdarībai. Saka, ka jūt cilvēku interesi par notikumiem, kuri virto visapkārt sabiedrībā.

Semināra laikā 25. decembrī Daugavpils rūpnīcas baseinā kristījās 3 cilvēki, Viņi tika mīļi sveikti ar ziediem un uzaicināti piedalīties īpašā sadraudzības pasākumā. Pārējie semināra klausītāji, un to ir vairāk nekā desmit, turpinās apmeklēt Daugavpils adventistu draudzi.

13. janvārī bija Bībeles izpētes semināra noslēguma pasākums. No Rīgas ieradās autobuss ar jauniešu kori „Gaismas ceļā” diriģenta Mārtiņa Subatoviča vadībā. Daugavpilī māk un prot ar mīlestību un siltām pusdienām uzņemt viesus, kas teju vai ieradusies pāri visai Latvijai. Visus grandiozā koncerta dalībniekus nevar uzskaitīt. Katrs no klātesošajiem šajā dienā saņēma Antona Baranovska sagatavotu kartiņu ar svētību vārdiem no Bībeles, vērtīgas grāmatas, arī Bībeli.

Guntra Ruško

Nauda un attiecības

2008. gada 19. janvārī Rēzeknes adventistu draudzes telpās pulcējās Krāslavas, Kārsavas, Ludzas, Līvānu, Daugavpils, Jēkabpils un Rēzeknes draudžu draudzkopji, namturības vadītāji, kasieri un citi interesenti, lai piedalītos „Draudzkopības un namturības seminārā”. Iesākot sarunu ar draudzēm par draudzkopību, Zīgurdus Laudurģs, Baltijas ūnijas mantzinis, dalījās ar vēsti, kā būt dzīvam kristietim 21. gadsimtā.

Uz pārrunām, kā sastādīt ģimenes vai savu personīgo ikmēneša budžetu, aicināja Latvijas draudžu savienības draudzkopības un namturības nodaļas vadītājs Dainis Rudzītis.

Ilgonis Mazjūlis, Latvijas draudžu savienības mantzinis, tikās ar draudžu kasieri, lai pārrunātu aktualitātes. Z. Laudurģs līdzdalīja prezentāciju par to, kāda nozīme ir desmitajam kristieša dzīvē un viņa attiecībās ar Dievu.

Katrs pasākuma dalībnieks saņēma arī brošūru par „Namturību un desmitās tiesas teoloģiju” un izdales materiālus.

Larisa Kaimiņa, semināra apmeklētāja no Rēzeknes draudzes, atzīst: “Dievs vēlas, lai mēs saprastu, ka ziedojumi ir arī nopietna mūsu kalpošana. Man patika atgādinājums, ka pat ģimenē jāmacās pareizi sastādīt budžetu. Jauki, ka bija arī praktiskie piemēri, kā to darīt. Svarīgi, ka tika runāts par reālo problēmu mūsu sabiedrībā - kredītpēju. Cilvēki, neko nezina par to, pieļauj smagas kļūdas savā dzīvē, bet labi, ka mūsu draudzē par to runā.”

Šādi semināri šogad vēl plānoti 23. februārī Saldū, 1. martā Talsos, 8. martā Rīgā. Šajos semināros apskatītajām tēmām pievienosies vēl viena – „Kristietība un bizness”.

Elīna Ģipsle Rēzeknē

Jērikas mūri, kurus nojauca ticība

Kuldīgas adventistu draudzē noticis savilņņojošs, priekpilns notikums. 19. janvārī tā pulcējās uz pirmo dievkalpojumu jaunceltajā lūgšanu namā. Nelielā, bet ērtā, siltā un gaišā dievnamā bija pietiekoši vietas, lai uzņemtu viesus no kaimiņu draudzēm, sponsorus un celtniekus ar savām ģimenēm.

Kad pirms diviem gadiem brālis Genārijs Roderts mūs aicināja palīdzēt misijas darbā Kuldīgā, mēs sapratām, ka gaida nopietns un neatlaidīgs darbs. Vai toreiz cerējām, ka Kuldīgā būs dievnamš? Toreiz par to nedomājām, tikai darījām to darbu, ko spējām veikt. Katru sabatu īrētājā pensionāru klubīnā „Rumbiņa”

ka šajā pilsētā jābūt Lūgšanu namam, uz kuru aicināt ļaudis. Tika noskatīta necila, veca mājiņa, kas atradās Kuldīgas vecpilsētas robežās. Sākumā likās – tikai jānoārda vecais šķūnis un mājas jumts, bet vēlāk koka konstrukcijas, dažas starpsienas, un tad uz stabilā mūra varēs uzbūvēt otro stāvu. Draudze pulcējās katru svētdienu, lai nojauktu veco, lieko un aizvāktu gruvešus.

spēki jau ir izsīkuši, iepriekšējā dienā strādājot no rīta līdz vēlam vakaram. Lūdzām Dievu: „Kungs, sūti mums palīdzību!”

Vakarā piebrauca mikroautobuss ar 5 jauniešiem, un viņi jautāja, vai mums ir vajadzīgi tie ķieģeļi, kuri ir sakrauti kaudzēs? Genārijs atbildēja, ka viņi var ņemt tos ķieģeļus, kas atrodas mūros.

Tā nākošajā rītā 5 jaunieši nogrāva mūrus mūsu vietā, un mums atlika tikai savākt gruvešus. Jaunieši ķieģeļus glīti sakārtoja kaudzēs un pēc tiem tā arī neatbrauca. Mēs nodomājām, ka Dievs mums palīgā bija atsūtījis eņģeļus.

Šodien, skatoties uz skaisto, tikko kā jauncelto lūgšanas namu, kurš ticības spēkā izauga kā no zemes nepilnu 4 mēnešu laikā, gribas jautāt: „Ko mēs būtu teikuši, ja Genārijs mums būtu parādījis veco namiņu un teicis, ka tas viss jānojauc?” Mēs laikam atbildētu, ka tas nav iespējams.

Bet Dievam viss ir iespējams. Dievam ir sirdis, kuras atsaucās, ziedojot materiālos līdzekļus, spēku un laiku. Esam pateicīgi, ka Kungam bija atsaucīgi ļaudis Rīgas 7. draudzē, Norvēģijā un Zviedrijā.

organizējam dievkalpojumus. Vienreiz mēnesī gājām kolportāžā pie Kuldīgā dzīvojošajiem ļaudīm, lai kopīgi ar tiem lūgtu, piedāvātu garīgu literatūru un pasniegtu Bībeles stundas. Mums palīgā nāca Ezeres draudze. Tā kalpojot, mūsu sirdis dzima ilgas,

skaidrs – vecajiem mūriem jāpazūd. Mūsu priekšā slējās milzīga problēma – rīt jānojauc mūri, bet strādnieku skaits darbdienā sarucis līdz minimumam – 2 sievietes, 2 vīrieši un zēns. Pārāk necila komanda, lai nograutu mūrus un novāktu gruvešus, ja ņem vērā, ka

INTERESANTI FAKTI PAR KULDĪGAS DRAUDZES JAUNO DIEVNAMU

- Pilnīgi jaunas sapulcēšanās telpas no pamatiem uzceltas 4 mēnešu laikā, strādājot 4-8 cilvēku lielai brigādei.
- Kopējās celtniecības izmaksas ir vairāk nekā 70 000 latu, no kuriem 23 000 latu iegūti, pārdodot veco draudzes īpašumu Kuldīgā. 6000 latu ziedoja Norvēģijas adventistu draudze, 48 000 latu dažādi ziedotāji Latvijā.
- Dievnama telpu kopējā platība 200 m², no kuriem sapulcēšanās zāle 51 m² un divas palīgtelpas katra pa 30 m².
- Kuldīgas adventistu draudze ir nesen no jauna dibināta, un tajā šobrīd ir 25 draudzes locekļi.

Smiltēnē nams nav celts uz smiltīm...

Brigita Avišāne

Pirms vairāk nekā pusgadsimta kādas turīgas latviešu ģimenes trīs meitiņas rotaļājās tēva celtās divstāvu mājas pagalmā Smiltēnē, Dārza ielā 32. Nu lielās dzīves ceļi viņas aizveduši uz citām Latvijas pusēm, bet tēva mājas palikušas sirdij dārgas. Un tieši tāpēc, kad māsas izlēma māju pārdot, viņu vēlēšanās bija, lai tā nonāktu labās rokās.

Dievs savā žēlastībā palīdzēja šo vēlēšanos īstenot. Viena no māsām ar draudzeni, kura ir Rīgas 5. draudzes locekle, atrada mācītāju Āriju Glāzeru un piedāvāja ēku iegādāties Smiltēnes draudzes vajadzībām. Piedāvājums šķita pievilcīgs, bet nerealizējams. Jāatzīmē, ka Adventistu draudzei Smiltēnē nekad nav bijis sava dievnama. Taču Dieva ceļi ir pārāki par cilvēku ceļiem. Pagājušā gada sākumā, sadarbojoties Adventistu draudzes vadībai dažādos līmeņos, tika iegādāta māja Smiltēnē dievkalpošanas telpu iekārtošanai. Daudzu gadu lūgšanas un sirds ilgas piepildījās. Bet tas bija tikai sākums...

Kopā pretim mērķim

Nu sākās Smiltēnes draudzītes uzdevums. Nams bija jāpārbūvē un jārenovē, lai tas būtu atbilstošs un piemērots kalpošanai. Draudzīte ir neliela, un tajā ir maz strādājošu cilvēku, daudziem vienīgie ienākumi ir valsts nelielās pensijas.

Vispirms visa nevajadzīgā un liekā demontāža, tad pats grūtākais un būtiskākais periods – atbilstoša plānojuma pulcēšanās telpu un palīgtelpu izveide, piemērota sanitāro mezglu izbūve, apkures, elektroinstalācijas, uguns-

dzēsības signalizācijas un zibens aizsardzības sistēmu izveide. Rūpes, ko un kā labāk darīt, reizēm likās, ka šķir, reizēm vieno, bet pēc visa jāsaka – dara pieredzējušākus un stiprākus. Pārdzīvojam arī to, ka nekļūdās tikai tas, kas neko nedara. Galvenā doma, kas virzīja draudzes spēkus darbam, bija: „Mēs negribam, lai mūsu Dieva namam kā trūktu.” (Neh. 10:40)

Brīnums ar naudu

Dievs brīnišķīgi arī pašķīra naudas līdzekļus tajos brīžos, kad likās – tūlīt darbs apstāsies. Tā, piemēram, kādā reizē, kad bija nepieciešama nauda turpmākai darbībai, sludinātājs kasierei teica, lai izņem no konta visu, cik ir. Tādos brīžos ir diezgan baisi ap sirdi, jo cilvēks saprot, ka robeža ir klāt. Tika izņemta visa nauda, taču īpatnējā kārtā tā bija par dažiem simtiem latu lielāka nekā vajadzēja būt. Vēlāk, pārskatot dokumentus, atklājās, ka Īsu brīdi pirms naudas izņemšanas to ieskaitījusi kāda pensionāre no Dobeles puses. Vai tas nav Dieva žēlastības brīnums?! Mēs

īpašumā zelts un sudrabs – un to es novēlu savam Dieva namam.” (1. Laiķu 29:3)

Debesu dāvanas

Varētu teikt, ka remontēšanas rūpi un grūtumu kopā ar Jēzu iznesa mūsu vīru komanda – Ārijs, Artis, Ansis, Zigurds, Aivars, kuriem palīdzēja gan jaunie puisi, gan arī jau pieredzējuši draudzes brāļi. Savukārt telpu iekārtošanas rūpes pārņēmušas draudzes māsas Māra, Lauma, Dzintra A., Dzintra B., Agita un viņu palīdzes.

Dieva nams un draudze nav iedomājama bez mūzikas, kas ļauj gara acīm pacelties virs zemes pelēkuma. Un arī šo lietu Debestēvs ir palīdzējis risināt, jo, pateicoties kaimiņdraudzes talantīgajai un atsaucīgajai mātai Nadeždai, draudzes sapulcēšanās telpu rotā ne tikai viņas dāvinātas klavieres, bet arī dziesmu un melodiju pavadījumi.

Vēl jāpiemin mūsu siltuma sargātāji. Kad pulcējāmies Daktera ielas mājā, tas bija mūsu Gunārs, kas vienmēr sakurināja siltu krāsni. Tagad Gunāram vecumā ir iespēja saudzēt spēkus, jo mums ir Jānis, kurš ir vēl viena debesu dāvana – cilvēks, kas katru dienu rūpīgi un atbildīgi seko draudzes nama saimnieciskajai dzīvei.

nepiedzīvojām tādas bieži, bet vienmēr tad, kad bija visvairāk nepieciešams.

Tāpēc jo nozīmīgāks katra Smiltēnes draudzes locekļa sirdī veidojās motīvs: „Un turklāt man ir dārgs mana Dieva nams, un man vēl ir

Pirmie viesi Smiltēnē

Ērgļu draudzes 5 gadu jubilejas pasākuma laikā 2007. gada vasarā tika iesvētīti draudzes nama – Noa centra pamati. Kapsulā ievietoto vēstījumu nākošajām paaudzēm parakstīja arī Ērgļu draudzes dibinātājs un pirmais mācītājs Ārijs Glāzers, kurš šobrīd ir Smiltēnes draudzes mācītājs. Caur Āriju arī sākās abu draudžu draudzība. Gada beigās saņēmām ielūgumu ierasties uz Smiltēnes draudzes nama prezentāciju.

Jau piebraucot pie nama, bijām patīkami pārsteigti – sajūtām mājīgumu. Jā, un tieši tā arī bija. Pie durvīm mūs sagaidīja pats namatēvs – Ārijs.

Bībeles studijas ar mīlestību un Dieva klātbūtni vadīja mūsu Ērgļu draudzes vecākā un sabatskolas vadītāja Judīte Purviņa, kura, kā pati izteicās, „vadīja apcerējumu pa ērgļeniešu modei”. Tas izpaudās – liekot aktīvi iesaistīties gan smiltēniešiem, gan ērgļeniešiem iejusties rakstu mācītāja, bagātā jaunekļa, mācekļa Nikodēma un Jēzus lomās. Lai varētu iztēloties sajūtas, kādas pārņēma Nikodēmu, naktī sarunājoties ar Jēzu, bija jāaiztaisa pat acis. Nobeigumā visi tikām uzaicināti dalīties, kādas jaunas atziņas guvām no pārrunātā.

Kas abām draudzēm kopīgs?

Tālāk sekoja Maijas vadībā veltīts apsveikums, kas sastāvēja no trīs daļām. Vispirms uz lielā ekrāna tika parādīta prezentācija, kura iesākās ar jautājumu: kas kopīgs Ērgļu un Smiltēnes draudzēm? Maija atzīmēja, ka Ārijs pa šiem gadiem braucienos

no Smiltēnes līdz Ērgļiem, kalpojot Ērgļu draudzē, aptuveni 180 dienās veicis apmēram 40000 km, tas ir, apceļojis vienu reizi apkārt zemeslodei!

Tālāk sekoja mūsu sagatavotās dziesmas, tai skaitā arī dziesma par diviem vīriem, kuri cēla namu – viens uz smiltīm, otrs – uz klints. Kamēr mēs dziedājām, mūsu jaunieši Agris Reiznieks veikli patiešām uzcēla namu uz smiltīm, kurš visu acu priekšā sabruka. Taču uz klints celto namu vētra nespēja sagraut.

Tālāk tika pasniegta dāvana – simboliskas Jēkaba kāpnes, pa kurām augšup virzās vairāki vīri, šajā gadījumā simboliski tos dēvējot par Āriju, Arti un Ansi. Konstatējām, ka kopīgs mums ir Kristus, Ārijs, Ansis, Artis, baznīcas būve, arī mums daudz jauniešu un aktīvu kristiešu.

Mūsu mācītājs Juris Bite rādīja prezentāciju, cik krāšņi Dievs ietērpis pasauli skaistos ziedos, salīdzināja, kā Kristus mīlestība uzplaucē mīlestības ziedus cilvēku sirdīs.

Savukārt mācītājs Ārijs savu svētrunu iesāka ar pasaku, lai gan, kā pats izteicās, „kārtīgi sludinātāji tā nedara”. Pasaka bija par ganu, kurš mājās, ka vilks ir aitās, sasaistot to ar Kristus vēsti par otro atnākšanu Mateja 24. nodaļā, ka Dievs nemānās, bet jau iepriekš brīdina. Tālāk sekoja doma, ka mums, līdzīgi kā dārzkopjiem, pavasarī ir izvēle sēt vai nē, vasarā izvēle –

rūpēties par iesēto vai nē, bet rudenī ir tikai viena iespēja – novākt var tikai to, kas izaudzēts.

Paveikts milzīgs darbs

Pēc dievkalpojuma vēl uzklusējām iespaidus par paveikto Smiltēnes draudzes nama rekonstrukcijā. Ar interesi uzklusējām lietas tūri praktisko pusi, problēmas, kurām brāļi gājuši cauri, risinājumus. Sekoja ekskursija pa dievnamu.

Runājot par pašu dievnamu, ir ieguldīts milzīgs darbs:

- rekonstruēta vecā ēka,
- viss izdarīts milzīgā tempā!
- visi darbi veikti perfektā kvalitātē.

(Ārijs latīņu nekad zemāk nenolaiž!)

Drīz posāmies mājup, lai ļautu Ārijam sagatavoties lektorijam „Dievs, es un tu”, kas iesākās tās pašas dienas pēcpusdienā.

Pārdomājot šo braucienu un gūtos iespaidus, radās asociācijas, ka šī celtnie ir Dieva dāvana Ārijam par mūža ieguldījumu. Smiltēnes draudzes atjaunotais nams ir kā dārznieka Ārija vadībā labi kopts dārzs rudenī, no kura var ievākt bagātīgu ražu.

Uldis Plendišķis

INTERESANTI FAKTI PAR SMILTĒNES DRAUDZES JAUNO DIEVNAMU

- 2006. gada novembrī Ģenerālkonference kopā ar Transeiropas divīziju sasauca sēdi par atbalstu dievnama pirkšanai Smiltēnē.
- 2006. gada 6. decembris ir pirkuma veikšanas datums.
- Nama iegādei 20 000 dolāru piešķir Ģenerālkonference, 10 000 mārciņu Transeiropas divīzija un 30 000 latu Latvijas draudžu savienība.
- Telpu rekonstrukcijas un renovācijas darbiem Latvijas draudžu savienība piešķir vēl 6000 latu.
- Papildus ziedojumos no draudzes locekļiem saņemti 6228 latu, no anonīmiem sponsoriem 4500 latu.
- Saziedoti materiāli aptuveni 15 000 latu vērtībā.
- Visi celtniecības darbi veikti 7 mēnešu laikā.
- Jaunizbūvēto telpu kopējā platība – 170 m². Bez sapulcēšanās telpas (69 m²) vēl ir 5 palīgtelpas.
- Smiltēnes draudzē patlaban ir 65 draudzes locekļi.

Nometne: Uz brīdi divatā!

Kārtējā vasaras ģimeņu nometne šogad notiks no 13. līdz 15. jūnijam skaistā vietā jūras krastā Ventspils rajona Jūrkalnes pagasta kempingā „Sili” (www.sili.viss.lv) Pasākuma tēma: “Laulība un/vai nauda”.

- Lieliska iespēja atjaunot dzirkstelīti laulāto attiecībām.
- Pasākums jaukā un brīvā gaisotnē.
- Laulību stiprinoša un attiecības tuvinoša atmosfēra.
- Laiks kopā ar citām ģimenēm, jauni kopīgi draugi.
- Nedēļas nogale gleznainā vietā - Baltijas stāvkrasts, Jūrkalne (22 m).

Nometni organizē:

Ieva, Ainis Briči; Valda, Viesturs Reķi; Sanita, Māris Pavāri; Dzintra, Ainārs, Līcīši; Gita, Dzintars Vaivodi; Irina, Dainis Rudziši; Dagnija, Ivo Roderti.

Pieteikšanās un sīkāka informācija:

- Ainis Bričs 26532559, ainisb85@inbox.lv.
- Valda Reķe 26548496, valda_jr@inbox.lv.
- Sanita Pavāre 28377556, skarene@apollo.lv.

Pieteikšanās	Maksa pārim namiņā	Maksa pārim teltī
Līdz 1. maijam	Ls 60	Ls 40
Līdz 9. jūnijam	Ls 80	Ls 50
Nometnes dienā	Ls 100	Ls 60

Summu pārim veido gulēšana 2-vietīgā istabīnā ar ērtībām vai teltī (divas nakts), dalības maksa par nometni, sešas ēdienreizes, koplietošanas telpu īre un citi izdevumi. Bērniem līdz 3 gadu vecumam dalība nometnē bezmaksas. Bērniem no 3 gadu vecuma dalības maksa Ls 3, ēdināšana Ls 17. Bērniem no 3 gadu vecuma gulēšana namiņā (divas nakts) Ls 20.

Maksājumus un ziedojumus pārskaitīt uz kontu:

LV42HABA0551003869852 - Ainis Bričs, norādot ģimenes uzvārdu, cilvēku skaitu un kontaktelefonu vai e-pasta adresi.

Gaidāmie koncerti Rīgā, Baznīcas ielā 12a

- 1. martā, pl. 17:00, ansambļa Arcus koncerts.
- 15. martā, pl. 17:00, kamerģitāras koncerts.
- 22. martā, pl. 17:00, Latvijas adventistu jauniešu dievkalpojums - koncerts “Debess čuksti”.

Adventists – ietekmīgs tiesnesis

Septītās dienas adventistu tiesībzinātņu profesors ir nodevis zvērestu un kļūvis par vienu no Starptautiskās krimināltiesas tiesnešiem Hāgā, Nīderlandē.

Dr. Daniels Ntanda Nsereko (*attēlā pa labi*) līdz šim bija tiesībzinātņu profesors Botsvānas universitātē. Viņš arī vadīja Juridisko fakultāti. Starptautiskajai krimināltiesai viņu izvirzīja Ugandas valdība un vēlāk apstiprināja Āfrikas ūnija.

Pagājušā gada decembrī notika tiesnešu vēlēšanas. No 10 izvirzītajiem kandidātiem tika apstiprināts Nsereko un vēl divi tiesneši. 17. janvārī viņi nodeva zvērestu.

Savulaik Nsereko strādāja par tiesas advokātu Ugandā, vēlāk pārstāvēja klientus arī Starptautiskajā krimināltiesā Hāgā.

Starptautiskā krimināltiesā ir neatkarīga tiesa, kas izveidota 2002. gadā, lai izmeklētu genocīdu un kriminālnozieģumus pret cilvēci, kā arī kara nozieģumus. Tai pakļaujas pilsoņi vairāk nekā 100 pasaules valstīs.

Nsereko ir bijis autors daudziem rakstiem par starptautiskajām krimināltiesībām un cilvēktiesībām, kā arī bijis pasniedzējs augstākajās mācību iestādēs vairāk nekā 25 gadus. 1996. gadā viņš saņēma medaļu par savu ieguldījumu cilvēktiesību un krimināltiesību reformēšanā.

Tajā pašā laikā jāpiebilst, ka Nsereko ir draudzes vecākais, sabatskolas pasniedzējs un kristīgās izglītības vadītājs savā draudzē Gaboronē, Botsvānā.

Haoss Kenijā

Plašsaziņas līdzekļi ziņo par ārkārtīgi saspringto situāciju, kāda pēc prezidenta vēlēšanām izveidojusies Āfrikas valstī Kenijā. Nemieri pārauguši etniskās sadursmēs, un arvien vairāk cilvēku zaudē dzīvību.

Gada sākumā Adventistu universitāte,

kas atrodas Baratonā, paziņoja, ka situācija ir pārāk saspringta, un daļa personāla, kā arī studenti tiks evakuēti. Pavisam universitatē mācās 2300 cilvēku.

Prezidents Nataniels Valemba
280 cilvēki pēc 6. janvāra tika evakuēti uz Nairobi, kur atrodas Baznīcas reģionālais birojs. Savukārt 14. janvārī skola tomēr vēra durvis, daļēji atsākot mācības nemieru pārņemtajā valstī. Šobrīd mācības apmeklē tikai daļa studentu. Atgriežas arī daži pasniedzēji, kas bija devušies uz Nairobi.

Tiesības uz sabatu

Savienoto Valstu Federālā tiesa ir apstiprinājusi pirmās instances tiesas spriedumu, ar kuru tika atzīts, ka adventistu strādnieks diskriminēts par to, ka bija atteicies strādāt sabatā.

Incidents notika 2004. gada decembrī uzņēmumā UPS (*United Parcel Service*), kas, līdzīgi kā Latvijā, piegādā pasta sūtījumus. Adventistu šoferis Tods Stargils atgriezās no izbraukuma UPS centrā ar 35 nenogādātām bandrolēm, jo bija piektdienas vakars un sākās sabats. Viņu vēlāk atlaida no darba par „darba pienākumu neizpildīšanu”.

Kā tiesa noskaidroja, Stargils iepriekš bija lūdzis pielāgot darba grafiku atbilstoši viņa ticības pārliecībai, lai varētu izbrīvēt sabatu, taču firmas menedžeris tajā dienā neko nebija darījis, lai Stargils savu darbu varētu pabeigt pirms saulrieta.

Federālā tiesa atstāja spēkā pirmās instances tiesas spriedumu, ar kuru noteikts, ka UPS nav rīkojies ļaunprātīgi, taču uzņēmumam jāsamaksā 104 tūkstoši ASV dolāru (apmēram 50 tūkstoši latu) par neizmaksāto algu un tiesāšanās izdevumiem, kā arī jāatjauno Stargils darbā.

„Lēmums ir duāls,” saka Adventistu Vispasaules Baznīcas asociētais ģenerālpadomnieks Tods Makfarlends. „Pirmās un otrās instances tiesā mēs uzstājam uz to, ka ASV likumdošana pieprasa pieņemt tādus darbavietas

iekšējās kārtības noteikumus, kas novērš konfliktus, kādi var rasties reliģiskās pārliecības dēļ. Tas, ka darba devējs piedāvā kaut ko, kas mazina konfliktu, ir nepietiekami.”

Nodedzis... un atjaunots

Daudziem adventistiem Latvijā ir zināms veselības centrs „Jaunais starts”, Ukrainā. Taču Krievijā daudzus gadus cilvēki brauca arī uz līdzīgu centru Altajas republikā.

Bez atpūtas, ārstniecības, lekcijām, ārstnieciskās vingrošanas, kulinārijas stundām un krievu pirts viesiem bija iespēja piedalīties arī dievkalpojumos un doties pastaigās pa kalniem. Bet... pat adventistiem ir jāievēro ugunsdrošības tehnika. Centrs nodega. Tad kaimiņu ciemā, uzzinot par ugunsgrēku, administrācija negaidīti piedāvāja gandrīz par velti pārņemt bijušās skolas nelielu ēku. Visu ēku varēja uzlikt uz riteņiem un pārvest. Tagad celtniecība rit ar jaunu sparū. Jaunā vietā, taču tajā pašā ciematā, ezera krastā.

Vieta tagad ir vēl skaistāka, un apstākļi, ņemot vērā iepriekšējo pieredzi, arī būs labāki. Ir iestādīts augļu dārzs, uzcelta pirts, sauna, baseins, iekārtotas vannas, tiek izveidotas istabiņas 24 centra klientiem, īpaša sāls ala utt. Pēc tam otrajā stāvā paredzēts izveidot dievkalpojumu zāli ar skatu caur stiklotu sienu uz ezeru. Kopējā platība būs 250 kv.m. Cēlāji brīnās, ka naudas tikpat kā nav, bet darbs iet uz priekšu, un viss notiek. Arī šis centrs nebūs komerciāls, bet ar labdarības mērķi.

Sašauti pie baznīcas

Divi draudzes locekļi sašauti 7. februārī pēc sanāksmes baznīcā Džamaikā, Bēteles Septītās dienas adventistu draudzē.

Viens no viņiem Makkenzijs palīdzēja Pīteram Salkejam izbraukt ar auto atpakaļgaitā uz ielas, kad pie auto loga pienāca vīrietis un izšāva uz Salkeju. Kad Makkenzijs metās uzbrucējam

virsi, parādījās vēl viens šāvējs no aizmugures un iešāva viņam mugurā. Salkejam iešāva divreiz, vienreiz kaklā, otra lode izskrēja cauri sānam.

“Mēs domājam, ka uzbrucējs vēlējās nozagt automašīnu,” saka Adventistu Baznīcas vadītājs Džamaikā Glens Samuēls. Viņš apciemoja abus draudzes locekļus slimnīcā, kur viņi ārstējas. Makkenzijs ir veiksmīgi pārcietis operāciju, savukārt Salkejs atrodas slimnīcas intensīvās terapijas palātā.

Abi vīrieši bija tikko kā piedalījušies sanāksmē, kurā sprieda, kā aizsniegt cilvēkus apkārtējā sabiedrībā. Salkejs tikai pirms trim nedēļām bija iesvētīts kā draudzes vecākais.

Policija abus šāvējus ir aizturējusi.

Dīvainā avārijā

Četrdesmit skolēni no Septītās dienas adventistu koledžas Kamerūnā palikuši neskarti pēc autobusa avārijas 6. februārī. Skolēni, kas bija 10 līdz 15 gadus veci, bija ceļā uz zooloģisko dārzu.

Kā stāsta paši bērni, satiksmes negadījumā vainojams autobusa šoferis. Bērni bija sākuši dziedāt „Visu Jēzum atdodu”, un šoferis, kas nebija ticīgs, pieprasījis pārtraukt dziedāšanu. Skolēni turpināja dziedāt, un tad šoferis skaļi ieslēdzis laicīgu mūziku, pametis stūri un sācis deļot. Taču netālu bija policijas iecirknis, un policijas mašīna sākusī autobusam sekot, pieprasot autobusu apturēt. Autovadītājs uzņēma ātrumu, zaudēja kontroli un avarēja.

Līdzās stāvētāji skrēja uz autobusu un palīdzēja skolniekiem izkļūt no tā. Neviens no viņiem nopietni necieta.

Vēlāk koledžas direktore Gaimatakone Pjerra sacīja: „Es slavēju Dievu par Viņa apsardzību. Mēs skolā tagad katru rītu lūdzam par skolēniem.”

Jāpiebilst, ka šajā adventistu koledžā mācās 2500 skolēnu, no kuriem vairums nav adventisti. Tā ir viena no 10 labākajām skolām valstī.

*Ziņas apkopojis
Aidis Tomsons*

Ivo Roderts,
adventistu Liepājas
draudzes mācītājs.

Draudze – vieta, kur mācāmies

Dievs radīja divus institūtus. Ģimēni un draudzi. Ģimene ir radīta cilvēka izaugsmei un attīstībai. Katrs no mums ir piedzimis ģimenē. Ģimenes izjukšana – tā ir tragēdija. Draudze arī ir radīta izaugsmei, attīstībai un Dieva Valstības evaņģēlija sludināšanai.

Kad runājam un domājam par draudzi, ir jāatceras, ka to radīja Jēzus, tāpēc arī Viņš zina vislabāk, kas ir draudze un kādai ir jābūt manai vietai draudzē.

Draudzi radīja Dievs – to vienmēr paturēsim prātā.

Pirmo reizi Bībelē vārds „draudze” minēts Mt. 16:18: „...Un Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šīs klints Es gribu celt savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt...”

Vārds “draudze” grieķu valodā ir *ekklesia*, kas nozīmē – sasaukums, aicinājums sanākt kopā, aicinājums nākt no kaut kurienes. Šis vārds tiek lietots, apzīmējot sabiedrisku sapulci, uz kuru tika aicināti cilvēki. Tie ir ļaudis, kas nošķirušies no savas ikdienišķās dzīves, nodarbošanās un aizņemības, lai pievienotos tam, kas šobrīd notiek *ekklesia*.

Draudze – tā nav ēka, uz kuru mēs atnākam, bet tie ir cilvēki, kuri ir nošķirušies, lai pievienotos cilvēku

sapulcei, kuri ir atšķirti no pasaules, grēka, lai pievienotos Jēzum un dzīvotu Viņam.

Neredzamā draudze

Sākotnējā draudzes nozīme Bībelē ir domāta universālā izpratnē kā visi ticīgie visās vietās, neatkarīgi no denominācijas vai doktrinālajām atšķirībām. Visi cilvēki, kuri patiesi apliecina ticību Jēzum Kristum kā Glābējam un Kungam, ir Viņa draudzes locekļi. Tādu draudzes nozīmi daudzi sauc par *neredzamo draudzi* jeb Kristus miesu, kuras galva ir Pats Kristus.

“Un visu Viņš ir nolīcis zem Viņa kājām, bet Viņu pašu pāri visam iecēlis par galvu draudzei, kas ir Viņa miesa, pilnība, kas visu visur piepilda.” (Efez. 1:22-23).

Neredzamā draudze ir visi Kristus izredzētie un izpirktie visos laikos. Tie ir svētie, bijušie, esošie un nākamie no visām zemes malām, no dažādām nācijām un valodām. Vasarsvētku diena

kaut kādā mērā ir universālās draudzes ilustrācija, jo tieši tad Dievs izlēja savu Garu pār cilvēku sapulci, kuri bija ieradušies Jeruzalemē no visām tā laika zināmajām zemes malām.

Redzamā draudze

Otrkārt, draudze Bībelē tiek minēta arī kā ticīgo sapulce noteiktā vietā, apvidū. Tajā pašā laikā, kad Bībele apgalvo, ka eksistē viena patiesa draudze, tomēr šī draudze sastāv no daudzām individuālām vietējām draudzēm. Lielākā daļa apustuļa Pāvila vēstuļu bija adresētas vietējām draudzēm, piemēram, Romā, Korintā, Tesalonikā, Efezā, Galilejā, un viņš piemin daudzas citas draudzes, kuras toreiz bija izveidotas dažādās citās pilsētās. Daudzi cilvēki to sauc par *redzamo draudzi*.

Draudze kļūst *redzama*, kad ticīgie kļūst redzami. Tad, kad viņi apliecinās savu ticību pasaules priekšā, parādīs svētu dzīvi un nošķirs sevi no necienīgā un pasaulīgā dzīves veida, tad viņi parādīs, ka patiešām ir Dievam atdalīta tauta. Viņi nes Kristus vārdu un tiek saukti par „kristiešiem”.

Kristieši apvienojas draudzēs

Bībele skaidri runā par to, ka Dievs aicina savu tautu, lai formētu redzamas ticīgo kopienas ar organizētu vadības struktūru, lai kopā kalpotu Dievam un mīlētu viens otru.

“Kas viņa vārdus uzņēma, tos kristīja, un tanī dienā tiem pievienojās ap trīs tūkstoš dvēseļu; un viņi pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās” (Apd. 2: 41-42)

Ir acīmredzami, ka ticīgie bija organizēti mazākās „mājas draudzēs”, tomēr kopā viņi veidoja draudzi. Kad misionāri izgāja no Jeruzalemes, viņi izveidoja kristiešu kopienas (vietējās draudzes) citās pilsētās un apmācīja vecajus, kuri kalpoja šajās draudzēs.

Un tā, Dievam ir viena draudze – *vispārējā draudze*, kurā cilvēki piesauc Tā Kunga Vārdu, taču šī draudze sastāv no daudzām vietējām draudzēm, caur kurām Dievs parāda Sevi šodien pasaulei. Un Jēzus mērķis – lai būtu šīs redzamās vietējās draudzes.

Draudze – tas ir mūžīgs institūts, kuru nav iespējams sagraut, jo to ir radījis Dievs. Velti pūlas tas, kurš cenšas sagraut draudzi vai arī uzstājas pret to.

Draudzes dažādie apzīmējumi

Bībelē mēs satiekam dažādus vārdus, kuri apraksta Dieva draudzes dabu un raksturojumu. Pārdomāsim par dažiem no tiem:

Draudze kā Jēzus Kristus miesa. “Bet jūs esat Kristus miesa un katrs par sevi locekļi.” 1Kor. 12:27.

Draudze nevar pastāvēt bez visu tās locekļu sadarbības un vienotības. Šīs draudzes galva ir Jēzus Kristus. Jebkurā ķermenī viss ir savstarpēji saistīts, ir struktūras. Bez savstarpējas šo sistēmu sadarbības nav iespējama attīstība. Draudze – tā ir Kristus miesa, caur kuru Viņš organizēti izpilda Tēva gribu uz šīs zemes. Lai piepildītos Dieva griba šajā pilsētā, šajā valstī, Viņam ir vajadzīga miesa, kura piekritīs sadarboties ar Viņu.

Draudze – tā ir ģimene. Normālā ģimenē mēs varam sastapt mīlestību, rūpes citam pret citu, atbildību, atskaitīšanos cits citam, disciplīnu. Vāja ir tā draudze, kur nav disciplīnas.

“Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime...” Efez. 2:19.

Draudze – tas ir Dieva ganāmpulks. Tas nozīmē to, ka mēs kādam sekojam un nevis ejam katrs savu ceļu.

“...ganiet Dieva ganāmo pulku, kas ir jūsu vadībā, ne piespiesti, bet labprātīgi, kā Dievs to grib, nedz arī negodīgas peļņas dēļ, bet no sirds, ne kā tādi, kas grib valdīt pār viņiem piešķirto daļu, bet būdami par priekšzīmi ganāmam pulkam. Tad, kad Augstais Gans parādīsies, jūs saņemsit nevīstošo godības vainagu...” 1Pēt. 5:2-4.

Mums ir jābūt sadraudzībā vienam ar otru. Avīm ir vajadzīgs gans – aizsardzībai. Ganīt avis nozīmē barot tās, parādīt virzienu, vest tās pie Dieva, apsargāt.

Draudze – tas ir garīgs templis, garīga celtnie. Katrs cilvēks – tas ir dzīvs celtnieciņas akmens.

“Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīvīem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu.” 1Pēt. 2:5.

Dievs ceļ garīgu templi – vietu, kurā varētu mājot un parādīt sevi. Garīgs templis – tā ir vieta, kur dzīvo Dievs. Es esmu Svētā Gara templis.

Draudze – Kristus Līgava. Starp Jēzu un draudzes locekļiem pastāv dzīvas attiecības. Katrs ticīgais un Jēzus – viņi ir kā iemilējušies viens otrā. Līgava ir tā, kura gaida savu Līgavaini.

Mēs visi gaidām Jēzus Kristus atnākšanu. Pienāks diena, kad Draudze kā Līgava satiksies ar savu Līgavaini un būs kopā ar Viņu vienmēr.

Mēs sludinām Kristu, krustā sisto...

Septītās dienas adventistu Baznīcas misija ir pasludināt visiem cilvēkiem mūžīgo evaņģēliju Jāņa atklāsmes grāmatas 14:6–12 triju eņģeļu vēsts kontekstā, aicinot tos pieņemt Jēzu par savu personīgo Pestītāju un pievienoties Viņa draudzei, kā arī audzinot un sagatavojot viņus uz Kunga drīzo atnākšanu.

Katras draudzes pastāvēšana prasa kādu izskaidrojumu. Kas ir pamats, kādēļ mēs pastāvam? Kāpēc mēs neesam katoļi, luterāņi, baptisti vai kādas citas kristīgās baznīcas locekļi? Atbildi mēs varam meklēt Reformācijas pirmsākumos — kristiešu cenšanos saskaņot savu ticību ar Bībelē atklāto Dieva Vārda gaismu. Katrai draudzei vēstures gaitā bija kāda konkrēta izveidošanās vai pastāvēšanas nozīme.

Tā, piemēram, Džons Viklifs pirmais pārtulkoja Bībeli angļu valodā, ar ko aizsākās reformācija Anglijā. Jans Huss mācījās no Viklifa studentiem un Bohēmijā pasludināja evaņģēliju tautas valodā. Husu pielīdzināja ķeceriem un sadedzināja uz sārta, bet tas radīja husītu kustību. Tūlīt pēc tam Romas katoļu mūkam Mārtiņam Luteram Dievs atklāja patiesību par taisnošanu ticībā. Arī Luteru pasludināja par ķeceri un izslēdza no baznīcas. Tas radīja priekšnoteikumus ev. Luteriskās baznīcas izveidei. Meklējot Dieva Vārdā atklātās patiesības, Žans Kalvins pievērsa lielu uzmanību Dieva derībai ar cilvēku. Radās Kalvina mācības sekotāji. Pētot Bībeli, ticīgie

no jauna atklāja bībelisko kristību, pilnīgi pagremdējot ūdenī. Tā 17. g.s. sākumā sāka veidoties pirmās baptistu draudzes.

Ar Bībeles biedrību rašanos 19. g.s. sākumā arvien vairāk cilvēkiem radās iespējas iepazīties ar Bībeli. Aizpāgājušā gadsimta sākumā visā pasaulē ticīgie sāka pievērst uzmanību Daniēla grāmatas pravietojumiem par svētnīcas šķīstīšanu pēc 2300 vakariem un rītiem. 17 pasaules vietās noteica šī pravietojuma noslēguma datumu. Daudzi domāja, ka Dan. 8:14 aprakstītā svētnīcas šķīstīšana nozīmē Kristus atnākšanas laiku. Amerikā radās kustība ar baptistu draudzes sludinātāju Viljama Milleru priekšgalā. Viņi secināja, ka visas Kristus dotās gala laika zīmes ir piepildījušās un ka Kristum ir drīz jānāk. Viņi noteica konkrētu Kristus atnākšanas datumu un piedzīvoja rūgtu vilšanos. Viņi neņēma vērā Kristus brīdinājumu, ka Viņa atnākšanas dienu un stundu nezina ne cilvēks, ne eņģeļi, ne Dēls, kā vien Debesu Tēvs (Mt. 25; Apd. 1:7). Notikumus, kas risinājās pēc tam un kā beigās izveidojās arī Septītās dienas adventistu Baznīca, Jūs varat izlasīt M. Maksvela grāmatā “Dari to zināmu pasaulei”. Tur jūs atradīsiet arī detalizētāku skaidrojumu, kā Adventistu Baznīcas mācība ir veidojusies uz dziļi nopamatotiem Bībeles patiesības skaidrojumiem kristietības vēsturē, ar tieksmi atgriezties pie pirmkristiešu ticības.

Bībeles Atklāsmes grāmatā 14:6-12 aprakstītā triju eņģeļu vēsts aicina pasludināt mūžīgo Evaņģēliju visai pasaulei, dot godu Debesu un Zemes Radītājam, Pestītājam un Tiesnesim, un aicina novērsties no reliģijas, kurā ar darbiem iegūst pestīšanu, aicina uzticēties vienīgi Dieva žēlastībai, caur kuru katrs cilvēks bez nopelna saņem pestīšanas dāvanu.

Atsaucoties Kristus piešķirtajai žēlastībai, Adventistu Baznīca kā galveno uzdevumu saskata evaņģēlija vēsts praktisko pielietojumu cilvēces labklājībai visos aspektos. Cilvēka dvēsele un miesa ir nedalāmi jēdzieni, no kā izriet, ka mēs, domājot par cilvēka iekšējo garīgumu, rūpējamies arī par miesas veselību ar labdarības kalpošanu.

Draudze man ir kā miera osta

Rigonda Kaufmane

Pirms 7 gadiem, kad manā dzīvē notika krasas izmaiņas, kādu brīdi (apm. 6 mēn.) mēģināju dzīvot bez draudzes (jo jutos nodota) un bez Dieva (jo nespēju pieņemt, ka Viņš TO pieļāvis). Lēnām, bet pavisam noteikti Dieva balss mani sauca atpakaļ. Sapratu, ka pasaulē jutos kā baltais zvirbulis... neiederos.

Tagad esmu laimīga. Jo mana Lielā Ģimene ir draudze, kuru satieku katru sabatu. Bez tās nevaru. Tā man dod spēku un izturību nedēļas ritumā. Un katrā sabatā man ir goda lieta – būt dievnamā.

Kāpēc gribu draudzei piederēt? Tāpēc, ka nav nekā lielāka un labāka par patiesu, reālu un sajūtamu brāļu un māsu sadraudzību un mīlestību, kādu es jūtu draudzē. Vai nu es esmu mainījiesies pa šiem gadiem, vai arī šeit, Tukuma draudzē, visi ir patiesi Dieva bērni – jo mūsu starpā nav strīdu un ķildu. Man draudze ir kā miera osta.

mērķis īstenībā ir sagatavot ticīgos kalpošanai... no tā jau arī izriet šī piederības vajadzība. It kā jau arī viens vari kalpot un darīt labu..., bet es neesmu tik stipra. Man ļoti svarīgs ir atbalsts, jā, arī novērtējums (šeit nedomāju uzslavas). Tātad ir vajadzība piederēt, būt noderīgai, bet pietrukst... gudrības. Vēl labāks ir jautājums par attiecībām. Godīgi sakot, nekas nav tā, kā biju iedomājusies. Bet viss tomēr ir mans. Man tuvs un vajadzīgs.

Draudze man ir kā ģimene

Izaura Pozjumska

Gribētos jau teikt kaut ko oriģinālāku... par to, ka man draudze ir kā ģimene, ko Dievs man ir devis. Citreiz draudzi gribas nosaukt par savu pirmo vai otro ģimeni. Draudzē esot kopā ar saviem brāļiem un māsām, es aizmirstu visas nedienas, problēmām rodas atrisinājumi, noskumusi sirds iegūst līksmību un es varu būt noderīga, kalpojot gan Dievam, gan draudzei. Tomēr ir grūti pateikt savas sajūtas īsos vārdos.

Draudze man neko nedod

Dagmāra Isajeva

Vai man ir vajadzīga draudze? – pat nezinu, kā atbildēt, lai tas būtu godīgi. Esmu kristīta katoliete, ticu Dievam, bet uz baznīcu eju tikai tad, kad ir neizturami smagi, jo uzskatu, ka sarunai ar Dievu pietiek tikai ar personisko

vēlmi sarunāties – vienalga kur. Vēl grūtāk ir atbildēt uz jautājumu – ko man dod draudze, baznīca? Kristīgā baznīca, piedodiet, neko...

Es negribu būt garīgais bezpajumtnieks

Māra Ozola

Jautājums par draudzi man liekas gandrīz analogisks jautājumam – kāpēc man ir vajadzīga māja? Draudze ir garīgās mājas, vēl labāk teikt – garīgā ģimene. Bez draudzes (bez mājām, ģimenes) varu iztikt mazu laiciņu, atrodoties īpašos apstākļos – ceļojumā, komandējumā –, bet domās no draudzes nešķiros arī tad. Apziņa, ka draudze ir un ka esmu daļa no tās, sniedz drošības sajūtu, prieku.

Ir cilvēki – bezpajumtnieki. Varbūt viņi jūtas ļoti brīvi un nesaistīti. Es negribu būt garīgais bezpajumtnieks vai, kā tagad bieži saka, bomzis. Man ir garīgās mājas un barība, no Tēva sūtīta, nevis pasaules miskastēs salasīta...

Ko darīt un ko nedarīt, ja kaut kas nepatīk? NEKRITIZĒT! Arī domās neļauties kritikai. Neatstāt draudzi. Kurš ies prom no mājām tikai tāpēc, ka tur netīri logi vai grīdā caurums? Jāskatās, jādomā, ko es varu palīdzēt, un, saskaņojot ar Nama Kungu – Debestēvu, lūdzot Viņa padomu un palīdzību, kopā ar citiem ģimenes locekļiem jādara labākais, ko saprotam. Mūsu mājas ir labas un drošas, jo celtas uz Klints!

Draudze mani pilnveido

Māris Žagars

Kopš ienācu draudzē varu teikt, ka tā ir vide, kura garīgi stimulē un veicina manu garīgo izaugsmi. Šeit es iegūstu mieru, kas ir “augstāks par cilvēku saprašanu”. Man vienmēr ir bijušas

ilgas pēc šāda miera. Kopš esmu draudzē vēl man ir ļoti paplašinājies draugu un paziņu loks. Es varu sadarboties ar daudz un dažādiem cilvēkiem. Te ir gan datorspeciālisti, gan auto mehāniķi, gan flīzētāji. Šiem cilvēkiem es varu uzticēties. Šeit es sāku arī labāk saprast citus cilvēkus.

Draudze mani izslēdza

Māris Adamovičs

Es kļuva par kristīgās baznīcas daļu 1994. gada rudenī, kad tiku uzņemts Adventistu draudzē. Tā bija Dieva griba, lai es tai piederētu. Es no savas puses šim aicinājumam pozitīvi atsaucos. Tas bija viss, ko varēju darīt – ļauties šim aicinājumam, ko nenožēloju ne mirkli. Caur grūtībām un pārdzīvojumiem nonācu arvien tuvāk un tuvāk atziņai, ka esmu bezspēcīgs, ka man vajadzīga žēlastība. Es augu, pilnveidojos un lēnām iepazīnos ar Jēzu Kristu, kurš laika gaitā kļuva par manu vislabāko, tuvāko un patiesāko

Man ir svarīga piederība

Gunta Uldrihsone

Piederība jau, laikam, ir viena no svarīgākajām cilvēka vajadzībām, un tātad arī man ir svarīgi piederēt kristīgajai baznīcai, ja uzskatu sevi par kristieti. Pirms ienācu draudzē, bija laiks, kad domāju citādi: nav cilvēkam

jābūt baznīcā, draudzē, lai varētu pielūgt un pagodināt Dievu. Šī vajadzība vienkārši izauga līdz ar manu (gribas pašai tam ļoti ticēt) garīgo pieaugšanu. Ja jau dievkalpojuma

Draugu līdz šim brīdim. Tajā pašā laikā ļaunie spēki gribēja ko citu, un mani izslēdza no draudzes, ja nemaldos, 2006. gadā, pat nepaskaidrojot iemeslu, kāpēc. Es to salīdzinu ar adoptēta bērna atdošanu atpakaļ bērnu namam, jo vienkārši neiepatikās tas, kurš čurā gultā un rada problēmas. Un vai šāds bērns vēlēsies atgriezties atpakaļ tajā ģimenē?

Es nekur Bībelē neesmu atradis rakstvietu, kurā Dievs teiktu kādam, ka jāizslēdz no baznīcas. Cilvēki izdzen savus bērnus, vecākus no mājām, bet Dievs nekad. Baznīcai ir jākļūst liberālākai, atvērtākai, pieejamākai, pazemīgākai, un tam ir jāsākas ar mācītājiem un ar draudzes vecākajiem.

Un tomēr es piederu Draudzei, kura nav no šīs zemes, un piederību tai man nevar atņemt neviens un šķirt. Draudzību ar Jēzu arī neviens nespēj ne ietekmēt, ne šķirt. Pateicoties šim attiecībām, esmu laimīgs.

Es aizgāju pati

Anonīms

Bailīgi un lepnī cilvēki savus uzskatus neredz. Lai pieļautu domu, ka reiz esi izdarījis kļūdīgu izvēli un maldījies, nepieciešama drosme un pazemība. Es kā bijusi adventiste 3. paaudzē

labi zinu adventistu domāšanas veidu, un tas balstās tieši uz šīm divām lietām: uz bailēm (domāt ar savu galvu) un uz lepnību (tikai mums atklāta patiesība). Balstoties uz savām teoloģijas zināšanām un veselo saprātu, man pietika spēka pārvarēt bailes un pajautāt sev: „Kas bija Elena Vaita?” un pietika pazemības pieļaut domu, ka visu mūžu dedzīgi esmu gājusi nepareizā virzienā.

Adventistu draudze ir fermiera Millera kustības pēctece, un tās pamatā ir milzu maldība. Par to ir jākaunas nevis jālepojas. Lielas patiesības pamatā nevar būt lieli maldi. Tas būtu absurds.

Katrs dziļi sevī zina, ka Bībele tiek skaidrota E. Vaitas mācības

gaismā. Saskaņā ar Bībeli, ap. Pāvils ir pagānu apustulis, tāpēc mums, ne-ebreju kristiešiem, īpaši uzklašams. Taču adventisti savas mācības smaguma centru novirza pretēji – uz Veco derību. Jaunajā derībā nav mācības par jel kādas dienas svētīšanu, un ir nepieciešams vienīgi godīgums, lai to atzītu. Jaunās derības zīme ir kristība. Viss pārējais ir tikai spekulācijas.

Adventistu draudzi redzu kā spilgtu Galatijas draudzes kopiju, jūdaisma un kristietības apvienojuma mēģinājumu. Tie ir cilvēki, kuri „grib būt zem bauslības”. ”Ja jūs esat zem bauslības, tad žēlastību esat pazaudējuši.” Es bauslības mīļotājiem adresētos lāstus uzskatīju par pietiekami nopietnu pamatu savai aiziešanai no Adventistu draudzes.

Joprojām meklēju savu draudzi

Vija Līgotne

Draudze? Patlaban ir pienācis tas brīdis, kad es vēlos būt draudzē! Tikai es pati nezinu, kurā? Es nezinu vairs, vai vispār ir kāda īsta draudze? Esmu it kā kristīta, bet nezinu, vai šī kristība vēl pastāv, sakarā ar manu izslēgšanu. Cik tad reizes vispār var kristīties, un vai tas ir normāli? Bet draudze rada šādu situāciju. Viens var darīt ko grib, bet viņu tik un tā neizslēdz. Bet citu...

Un šis negatīvisms pret citu konfesiju draudzēm, ēdienu, cilvēkiem. Nemaz nerunāsim par Dievu – Viņš vispār tiek uztaisīts par Bubuli – ja tu nedarīsi tā, skaties, Dievs tevi sodīs, tev drīz nāks atmaksa. Esmu vairākas reizes aizgājusi uz kādu draudzi – sajūtas bija iespaidīgas, tiešām, tik fantastiski uzrunājoša svētruna. Tikai skumji paliek tad, kad es zinu, tā nav mana... Ilgojos ļoti pēc mīļiem cilvēkiem, pēc draudzes, no kuras mani nekad nevarētu izslēgt, pēc cilvēkiem, kas nebūtu liekuļi un arī kur es pati netaptu par tādu.

Katram savs ticības mērs

Bija ļoti interesanti iepazīties ar dažiem viedokļiem par draudzi. Faktiski, ir nepieciešams saprast kā cilvēki reaģē uz dažādām sadzīves formām. Jāsaprot, ka te ir reāli, dzīvi cilvēki, kuri atklāj savu pārdzīvojumu būtību un tas ir ļoti intīmi.

Bībelē draudze ir definēta kā Dieva aicinātu ļaužu pulcēšanās, lai kopīgi lūgtu Dievu, baudītu sadraudzību un dievkalpošanu, kas ietver Svēto Rakstu pasludināšanu. Šajā draudzes izpratnē vairākas pakāpes, jo bez vietējās ticīgo ļaužu kopības ir arī plašāka, vairāku vietējo draudžu kopība un ir vispārējā draudze, kas ietver gan mums redzamos, gan neredzamos draudzes locekļus.

Autoritāte draudzē ir Kristus, kurš ir nosaukts par draudzes Galvu. Draudzes pārvaldība notiek ar šim uzdevumam aicinātu cilvēku starpniecību. Tā kā Kristus ir draudzes Galva, tās uzdevums ir stiprināt ticību ar audzinošu elementu palīdzību. Autoritāte ir Svētie Raksti. Protams, mēs nevaram aizmirst, ka katra mācība vai Dieva vārda skaidrojums ietver cilvēcisko interpretācijas modeli. Cilvēkiem ir dažādi ticības, uztveres, sapratnes un vajadzību apmierināšanas līmeņi. Arī no tā ir atkarīga Svēto Rakstu interpretācija.

Ja draudze būtu cilvēcisks veidojums, tad tajā būtu aicināti

mums patīkami, draudzīgi cilvēki. Bet tā kā aicinātājs ir Dievs, tad draudzē ir ļoti dažādi cilvēki. Nesaskaņas parasti veidojas uz individuālās izpratnes bāzes. Tur, kur cilvēks un viņa ego ir pirmajā vietā. Draudze nav personīgu ambīciju vai sociālo problēmu risināšanas vieta. Bet cilvēka dabā ir turēt savu viedokli par dominējošo.

Cik pareizs vai nepareizs ir kāda cita viedoklis, lai tiesā Dievs. Man šie viedokļi palīdz redzēt iespējas palīdzēt cilvēkiem. Un atkal, palīdzēt var tik, cik cilvēks ir gatavs ļaut palīdzēt. Bet galvenie lēmumi dzīvē ir jāpieņem pašam. Un vislabāk to darīt, noniecinot citu lēmumus. Tad būs mazāk pārpratumu un vairāk satiecības un iecietības.

Un vēl, ar tām adventistu doktrīnām arī ir savādāk, nekā kādam no mums var likties. Ko domā Dievs, lai Viņš pats to dara zināmu.

Katrā ziņā, būsim iecietīgāki un saprotošāki viens pret otru, vērtēsim citus un viņu izpratni par lietām. Vērtēsim citu ticības mēru, necentīsimies būt Dieva vietā, bet augsim atziņā, atceroties, ka Kristus ir draudzes Galva, domāsim, ko Viņš caur mums un ar mums var paveikt.

Adventistu Latvijas draudžu savienības bīskaps Viesturs Reķis

Pie visa vainīgs Dievs

Aidis Tomsons

Domājot par piederību draudzei un kalpošanu tajā, mēs izvēlējamies uzrunāt Ilonu un Kasparu Švilpes no adventistu Rīgas 5. draudzes. Šeit viņus pazīst kā pāri, kas sāka kopā darboties, vadot draudzes pasākumus, vēl pirms viņi kļuva par ģimeni.

Mūsu sarunā runājam par kalpošanu. Par to, cik ļoti viņi ir pateicīgi Dievam par visu un tādēļ vēlas atsaukties, kad Dievs viņus uzrunā. Taču vairāk mums tomēr iznāca runāt par mīlestību. Vispirms bija draudze, tad mīlestība.

- Vai kristiešiem, jūsuprāt, Valentīna diena, 14. februāris, ir svētki?

- Ilona. Nu gan jautājums...

- Kasparš. Paldies Nākamo jautājumam (smejas). Bet vispār es tajā dienā savu sievu samīļoju.

- Vai tu puķes dāvini tikai Valentīna dienā?

- K. Vēl 8. martā (smejas). Nē, 8. martā es tomēr nedāvinu. Nepatīk. Jo visi kioski ir pilni. Bet vispār puķes sievai dāvinu. Bet reti. Šad tad vajag.

- I. Es neesmu no tām sievietēm, kas gaida, kad mani sāks pielūgt un lutināt. Man nevajag puķes, lai es zinātu, ka vīrs mani mīl. Es tāpat zinu. Tas notiek caur citām darbībām.

Mums tagad ir pavisam citādi, nekā sākumā, kad precējāmies. Kad mēs satiekamies veikalā vai uz ielas,

cilvēkiem noskatoties droši vien liekas, ka mēs esam tikko precējušies, jo mums tikšanās ir tik vētrains, it kā mēs sen nebūtu redzējušies. Jo pagājušas jau stundas astoņas...

- K. Tā ir. Kad satiekamies uz ielas vai vakarā veikalā, tad katru reizi ir tāds baigais prieks. Kā tādiem muļķiem. Ja citi zinātu, ka viņi precējušies jau 5 gadus, ko viņi tur ņemas!

- Bet kad sastrīdaties, ko tad?

- K. Mēs nestrīdamies.

- I. Nekad nestrīdamies. Nav par ko. Mēs esam pliki, nabagi, mums nav ko dalīt (smejas). Kad niķis uznāk, tad katrs aiziet savā stūrī. Es beržu katlus vai mazgāju veļu, un viss ir labi.

- K. Protams, kādreiz kaut kas savelkas, niķi kādi. Bet teikt, ka ir baigie konflikti – tādi nav bijuši. Svarīgi ir negatīvu enerģiju ielikt pareizā gultnē – nikni berzt katlus.

- Un kā ar tēzi par mīlestības kopšanu?

- K. Nu, nav tā, ka mēs baigi saspringsam, mandeles izraujam.

- I. Nu... Nē, protams, par to ir jādomā. Hm, mēs cenšamies kopā pavadīt brīvo laiku.

- K. Jā, ja mēs laiku neatlicināsim īpaši sev, tad nekā nebūs. Kāda nozīme mūsu attiecībām, ja mēs sevi atdodam tikai citiem un viens otram laiku neveltām?

- Jūs katru nedēļu atrodat laiku viens otram?

- K. Mēģinām, bet vienmēr nesanāk.

- I. Vienu gadu mums tas izdevās. Mēs nospriedām,

ka svētdienas būs tikai mūsu dienas, un mēs nevienu citu tajās neielaidīsim. No vienas puses egoistiski, bet no otras, darījām visu, lai būtu kopā 24 stundas. Mēs gājām klaiņot pa mežu, pastaigājāmies, braucām ar velosipēdiem. Vai arī, ja bijām pārguruši, tad gulējām. Bet kopā.

- Ko domājat par apgalvojumu, ka neticīgajiem nav tik laimīga kopdzīve kā ticīgajiem.

- I. Tas ir mīts. Jo mani vecāki, lai arī Dievam netic, es zinu, ka Dievs ir tas, kas viņus bija savedis kopā. Padomju laikā nevarēja būt tāds garīgais uzplaukums. Bet arī tad Dievs svētīja, lai arī viņi pat to neapzinājās visu mūžu. Dievs bija tas, kas visu kārtoja. Bet viņi kā cimdus ar rociņu ir dzīvojuši un devuši tālāk savu svētību bērniem.

- Kas nosaka to, lai ģimene būtu laimīga? Kāpēc vieniem izdodas, citiem nē?

- K. Ļoti liela nozīmē ir raksturu saderībai.

- I. Vajag arī spēt upurēties otra dēļ. No kaut kā ir jāatsakās. Līdz šim tu viens pats esi dzīvojis, un kā pieradis, tā turpini. Tagad viss ir jāsaskaņo. Mēs izlemjam kopā, mēs plānojam. Tā ir rēķināšanās ar otru.

- Bet ja sava vajadzība ir svarīgāka par otru?

I. Tad vienam ir jābūt gudrākam un jāpiekāpjas. Es, piemēram, piekāpjos jautājumā par ģitāras spēli.

- K. Kas tur bija ko piekāpties? Tā tam jābūt (smejas)

- I. Es biju greizsirdīga, ka tu ar ģitāru vairāk apkampies nekā ar mani. Bet es sapratu, cik daudz tev tas nozīmē, ka tas ir tavs vaļasprieks. Un tas ir ļoti labi. Tev ir savi mēģinājumi, laiks savam vaļaspriekam.

- Un kur tu piekāpies viņai?

- K. Viņa baksta mani mājās. Nedari to, dari šito. Es domāju – ai, lai viņai tiek... (smejas)

- I. Es to pat nejūtu, kā man tā komandēšana nāk cauri. Es vēl domāju, cik man labs vīrs, neko nesaka par to.

- K. Nu jā, ko tad es. Protestēšu protestēšanas pēc? Nu, labi. Ja tu teiksi galīgi to, ko es nedarišu, tad droši vien pietiks (smejas atkal).

- Kā jūsu divu attiecībās ienāk Trešais, es domāju, Dievs?

- K. Viņš jau bija pašā sākumā.

- I. Viņš pie visa ir vainīgs!

- K. Pareizi tā arī uzraksti – Dievs pie visa vainīgs.

- I. Mēs to sakām ar lielu mīlestību uz Dievu. Mēs esam bezgala laimīgi. Tas stāsts ir ļoti interesants.

- K. Pastāsti.

- I. Nē, man patīk, kad tu to stāsti. Kad tu to stāsti, tad es tā domāju – o, kā tev tur bija interesanti!

Kaspara stāsts

Kad es ienācu draudzē, man radās sajūta, ka kaut kas nav kārtībā, ka vajadzētu nodibināt ģimeni. Nevar tā viens visu laiku dzīvot, gadi iet. Bija nemiers, ka kaut ko vajag. Dievs, protams, dzīvo līdzī manām vajadzībām un pārdzīvojumiem. Viņš teica – labi, ja gribi, tad būs.

Es jau sāku pievērst uzmanību, skatīties, kurš varētu būt mans dzīvesdraugs. Bija visādi citi varianti, tikai ne šis cilvēks.

Bet nu dzīve draudzē bija saistīta ar darbošanos un kalpošanu. Ilona palūdza, vai nevaru palīdzēt reizēm uzstāties divatā kā konferensjē. Es teicu – o, jā, baigi interesanti. Piekritu. Tā sākās visādi darbiņi.

Bet paralēli tam es visu laiku meklēju, kurš varētu būt dzīvesdraugs. Mēs jau kļuvām draugi, bet es turpināju meklēt.

Es pat neatceros to brīdi, bet Dievs rādīja – nu, ko tu skaties apkārt. Re, kur ir tavs dzīves draugs. Bet es domāju – kā tad tā? Nav nekādas mīlestības, nekādu tādu attiecību. Viņa ir tikai kā draugs, darba kolēģis. Beigās jau tā arī bija, kad mēs precējāmies, man tā mīlestība nemaz nebija tāda, kāda tā ir tagad. Mazliet jocīga sajūta bija, ka mīlestība nav. Bet droši zināju, ka Dievs saka – šis ir tavs draugs.

Es biju nesen kā atgriezies draudzē un baidījies pieņemt kādu nepareizu lēmumu. Jo zināju, ka, ja Dievs saka, tad, Viņu ignorējot un pieņemot savu lēmumu, vienmēr kaut kas noiet greizi. Kā es zināju, ka tas ir Dieva prāts? Iekšējās pārdomās un lūgšanās to tu jūti. To nevar izstāstīt. Nepārprotami tu saproti, ka Dievs tev to saka. Caur

apstākļiem, caur cilvēkiem. Tikai tas, kas tic, sapratīs, ka tā ir Dieva balss.

Mīlestības attiecības mums veidojās pēc laulībām. Un augošā progresijā. Vēl, piemēram, pirms 2 gadiem mums nebija tādu attiecību, kādas ir tagad. Mēs pirms 2 gadiem vēl nepriecājāmies tik mulķīgi, satiekoties veikalā, kā tagad.

Ilonas stāsts

Droši vien cilvēki, tagad mūs redzot, domā, ka mēs esam kādi mīļākie, nevis precēti. Kas būs vēl pēc 5 gadiem...

Bet tā bija liela ticības skola, kas ar mums notika gada laikā.

Es labi atceros 1. septembri. Mums todien bija nopietnā saruna. Tā bija ļoti karsta diena, mēs sauļojāmies. Es jutu, ka viņš grasās man ko prasīt. Bet man bija savādāk...

Es sapratu, ka Dievs ir tas, kas Kasparu man tuvina. Un viņš man patika. Bet es biju sagatavojusies, ka nekā nebūs, ka varbūt man atkal tikai izliekas. Es sevi centos nenoskaņot. Lūdzu Dievam, lai Kasparam būtu cilvēks – nevis lai es būtu tā, bet lai viņam būtu cilvēks, ar ko viņš būtu laimīgs. Sevi noliku neitrālā zonā.

Tā es jutu, ka 1. septembrī viņš klusē, klusē un tad saka: es tev gribu kaut ko paprasīt.

Es sastingu un uzreiz domāju: zini, kā filmās meitenes domā - tagad viņš prasīs, vai tu mani mīli? Es teikšu, jā, es tevi mīlu. Vai tu būsi mana sieva? Nu, zini, ko meitenes iedomājas, kad puisis metas uz ceļiem, bildina, vārdu sakot, tāds salds ķīselis. Bet Kasparš tā

mierīgi saka: Kā tev liekas, vai Dievs ir tas, kas mūs vada kopā? Vai es varētu būt tavs īstais cilvēks?

Es nezināju pat, ko atbildēt. Es kaut ko tur murkšķēju un domāju – kaut zemīte atvērtos un mani aprītu. Bet galvenais tas, ka Kaspars atklāti pateica – ka viņam pret mani nekādu jūtu nav, bet ka viņš izvērtē visus apstākļus un ir pārliecināts, ka Dievs vēlas, lai mēs būtu kopā. Es pie sevis, protams, pārdzīvoju, ka nav to jūtu. Tā mēs arī apprecējāmies.

- Kāpēc jums ir svarīga draudze?

- I. Varbūt ir cilvēki, kas var bez draudzes. Kas var saglabāt attiecības ar Dievu bez draudzes. Varbūt ir tādi, kas to spēj. Bet es domāju, ka draudze ir tāpēc, ka Dievs zina, kāds ir cilvēks, cik viņš ir lokans uz visām pusēm.

- Kāpēc jums ir svarīgas attiecības ar Dievu?

- K. Lai nepārstātu zeme griezties. Lai nepazūd dzīvošanas jēga. Jo tie nošķirtības brīži, kad esi prom no Dieva, tie ir pilnīgā bezjēgā. It kā dzīves saturs tiek pazaudēts. Apātija, pesimisms, depresija. Un kad tu atgriezies pie Dieva, lai arī kas notiktu, varbūt notiek pat nelabas lietas, bet tam visam ir jēga un saturs.

Mums ir tādas reizes, kad negribas nākt uz sapulci. Bet kad tu sevi disciplinē, tu jūti, ka tā ir iespēja dzirdēt Dievu. Jo mēs te nenākam vienkārši tusēt. Tā ir lielāka iespēja sadzirdēt to, ko saka Dievs.

Draudze – vieta izaugsmei un sadraudzībai

Kāds no teologiem ir sacījis, ka pasaulē nav cilvēku, kuri būtu simtprocentīgi kristieši, un nav cilvēku, kuri būtu simtprocentīgi jeb pilnīgi nekristieši. Mēs visi esam izaugsmes procesā, un tas ir pats brīnišķīgākais un labākais, ka mēs varam augt.

Apustulis Pāvils izmanto dažādus apzīmētājus, lai aprakstītu to, ko mēs saucam par draudzi. Pirmajā vēstulē korintiešiem viņš atgādina – mēs esam kā viens organisms, kuram ir daudz locekļu: “Jo, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā ir tomēr viena miesa, tā arī Kristus. Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu...” (1. Korintiešiem 12:12, 13). Lūk, Kristus ir tas, kas mūs vieno. Daži ir ierakstīti draudzes grāmatās, citi varbūt piedalās dievkalpošanā bez tā, ka būtu ierakstīti kādos sarakstos.

Mēs esam atšķirīgi

Jūs zināt, kā ir naktī pie ugunsкура – vislabāk izgaismoti ir tie, kas atrodas tuvāk liesmām. Tad ir tie, kas drusku tālāk, kas nav tieši pie paša ugunsкура, tie ir mazāk, tikai daļēji izgaismoti. Un ir tie, kas atrodas vēl tālāk, varbūt ugunsкура gaisma līdz viņiem nemaz nespēj, tomēr viņi tur ir, viņi tikai turas vairāk malā. Un šeit vienmēr notiek kustība. Kāds var paiet nost no uguns, tālāk no gaismas, bet cits atkal pieiet tuvāk. Kāds no teologiem ir sacījis, ka pasaulē nav cilvēku, kuri būtu simtprocentīgi kristieši, un nav cilvēku, kuri būtu simtprocentīgi jeb pilnīgi nekristieši. Mēs visi esam izaugsmes procesā, un tas ir pats brīnišķīgākais un labākais, ka mēs varam augt.

Ir kristieši, kuri zina varbūt visas doktrīnas; ja jūs viņus pamodināsiet, viņi naktī varēs visu izstāstīt, bet viņu dzīve ir stipri tālu no Kristus realitātes – no derīguma citiem. Uz otru pusi – ir cilvēki, kuri vēl nezina visas

doktrīnas, nav tajās mācīti, bet viņi ir sastapušies ar Kristu un savā būtībā viņi ir kristieši praktiskajā dzīvē. Viņi tuvojas Kristum, viņi dzīvo ar Viņu. Ir cilvēki, kuri ir procesā, kuri tuvojas, brīžiem viņi ir tuvāk, brīžiem varbūt atkal tālāk, un draudze ir aicināta ļaužu kopa šim garīgajam ceļojumam, ticības izaugsmes ceļojumam un arī praktiskajai sadraudzībai, ko mēs esam aicināti kopt.

Vajadzība augt

Briesmīgākais ir, ja kāds apstājas augt. Es domāju garīgo izaugsmi, to, kā mēs atveramies Dievam. Viņš grib būt ar mums, mūsu sirdī, bet, ja mēs to noslēdzam, tad gan ir slikti. Draudzes pastāvēšanas nolūks ir apliecināt Dieva mīlestību jeb, kā mēs sakām, evaņģēliju. Apliecināt to, ka Dievs dod cilvēkam jaunas iespējas un cerības. Cilvēks netiek norakstīts tādēļ, ka viņš kļūdās vai izdarījis kādu aplamu soli vai lēmumu.

Draudzei vienmēr ir jāaug. Ir laiks, kad tā ir tādā bērnišķīgā vecumā. Līdzīgi kā tad, kad mēs esam mazi, tad ir laiks, kad mēs gribam būt ar kādu vienā smilšu kastē, bet, ja viņš ir paņēmis mūsu mantiņu vai pateicis kaut ko ne tā, mēs vairs negribam, lai viņš ir mūsu smilšu kastē. Un tad mēs viņu dzenam prom. Reizēm mēs līdzīgi arī draudzē gribam, lai visi būtu tādi, kā es iedomājos, kādiem viņiem vajadzētu būt. Bet ko darīt, ja cilvēki savā ceļā ir citādi, vai arī savā izaugsmē viņi ir citā pakāpē – vai nu augstāk, vai zemāk? Reizēm mēs sakām – labāk būs, ja viņi būs prom; būs mierīgāk.

Jau no senatnes cilvēki ir mēģinājuši risināt problēmas pēc principa: nav cilvēka – nav problēmu. Jo, ja ir problēma kopā ar cilvēku, tas prasa rūpes, laiku, spēku un nervus, lai tiktu ar to galā. Bet draudze ir aicināta, lai tā būtu vieta, kur Dieva Gars var vest cilvēkus – grēciniekus. Draudze ir vieta, kur sapulcējas grēcinieki, kuri apzinās, ka viņiem vajag pestīšanu, kuri apzinās, ka viņi ir kļūmīgi.

Paldies Dievam, ka Viņam ir šādas vietas, šādas draudzes, kur cilvēki var nākt un atrast mierinājumu savām dvēselēm, kur cilvēki var nākt ar savām sāpēm, savām rūpēm, savām vajadzībām, un tās var tikt uzrunātas.

Virziens, kurā pārvietojamies

Kā lasām evaņģēlijos, Kristus nebija norūpējies tik daudz par to, cik tuvu pie Viņa kāds ir konkrētajā dzīves brīdī, bet kādā virzienā cilvēks iet. Viņš sāka savu kalpošanu ar pasludinājumu – redzi, Dieva valstība tuvu pienākusi. Šī valstība bija Jēzū Kristū, un Viņš sacīja – atgriezieties no grēkiem un sekojiet Man! Cilvēki tolaik ar atgriešanos no grēkiem nesaprata to, ko reizēm saprotam mēs: es kaut ko izmainu – kādas 2-3 lietas, kuras man vai sabiedrībai šķiet nepiemērotas – un tad es esmu brīvs no grēkiem. Jēzus aicinājums bija ļoti vienkāršs – lai cik labs būtu jūsu dzīves ceļš, tas tomēr ir aplams, ja tas ir bez Dieva. Tas ir aplams, jo iet strupceļā, tam nav tālāku izredžu. Tādēļ atgriezieties un sekojiet Man, izmainiet savu dzīves virzienu, sāciet iet kopā ar Mani. Un kādu uzdevumu Viņš deva draudzei?

– Tos, kuri to vēlas, kristiet Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, un stāstiet viņiem visu, un māciet, ko Es jums esmu mācījis, ko Es jums esmu rādījis, ko Es kopā ar jums esmu izdzīvojis. Tas ir process, kurā mēs esam aicināti. Tiesa pieder Dievam. Dievs ir tas, kurš atver mums savu Valstību, un Viņš ir tas, kurš aicinās vai neaicinās tur kādu iekšā. Mūsu daļa ir pastāstīt to, ko Dievs mums personīgi ir izdarījis, apliecināt to ar vārdiem un ar darbiem. Apliecināt, ka Kristus ir dzīvs Pestītājs.

Jēzum bija mācekļi. Viens bija tāds, kurš apkārtējo acīs varbūt šķita viens no Jēzum tuvākajiem cilvēkiem, bet savā sirdī viņš gāja pretējā virzienā. Tas bija Jūda, kurš aizgāja un Viņu nodeva, jo nebija neko sapratis no tā, ko mācīja un kas bija Jēzus. Viņa intereses un dzīve gāja pretējā virzienā – manā virzienā, tā kā es domāju, kā vajadzētu būt.

Bija arī citi mācekļi – Pēteris, Jānis, Jēkabs – tie parasti izgaismojās kā tie tuvākie, tie, kuri ātrāk un emocionālāk atsaucās Jēzum. Arī viņiem dažādi gāja ar šo izaugsmi, bet kādēļ viņi neaizgāja līdzīgi Jūdām? Tādēļ, ka viņi gāja virzienā, kurā Dievs viņus bija aicinājis. Vēl bija pārējie mācekļi, kuri tā neiezīmēja Dieva Vārdā, bet kuri arī saprata šo virzienu un vēlāk spēja cilvēkiem parādīt to, kas ir šis Mesija un kāda drošība ir Viņā.

Un bija arī vēl dažādi citi cilvēki, kuri bija ieklausījušies. Piemēram, Lūkas 7. nodaļā minētais pagāns, okupācijas armijas virsnieks, par kuru Jēzus sacīja – tādu ticību Es neesmu pat pie jums

redzējis, pie tiem, kas ar mani katru dienu ir kopā.

Mums jāaug kopā

Šodien Dievs vēlas, lai draudze būtu vieta, kur cilvēki var kopīgi augt. “Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu, gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu. Jo arī miesa nesastāv no viena, bet no daudziem locekļiem.” (1. Korintiešiem 12:13, 14) Un tālāk Pāvils saka, ka katram no šiem miesas locekļiem ir sava vieta, savs uzdevums, savs aicinājums. Reizēm kājai varbūt gribas būt ausij, lai labāk visu sadzirdētu un zinātu. Varbūt matiem ir apnicis vienmēr būt saulē un tie gribētu būt kaut kur zemāk. Bet Dievs mūs ir aicinājis katru savā

esat Kristus redzamā reprezentācija, Viņa miesa savā apkārtnē. Jūs esat tie, kam ir jāpasludina un jāparāda dievišķā mīlestība.

Kļūt par īstiem cilvēkiem

Jēzus nestāstīja cilvēkiem, kā kļūt par draudzes locekļiem. Viņš mācīja un ar priekšzīmi rādīja, kā tiem kļūt cilvēkiem, kā tiem būt īstiem cilvēkiem. Dieva Vārds saka – pēc savas līdzības Viņš ir radījis vīrieti un sievieti. Un Jēzus mācīja, kā mums atgriezties šajā līdzībā. Kā sekot Viņam praktiskajā dzīvē, kā savienoties ar Dievu un baudīt Dieva Valstību, un ļaut arī citiem to baudīt un saņemt.

Tas ir draudzes mērķis un uzdevums – turpināt augt, iet kopīgi vienā virzienā, stiprināt vienu otru, atceroties, ka mēs

Jau no senatnes cilvēki ir mēģinājuši risināt problēmas pēc principa: nav cilvēka – nav problēmu. Jo, ja ar cilvēku ir problēma, tas prasa rūpes, laiku, spēku un nervus, lai tiktu ar to galā.

uzdevumā, devis katram savas dāvanas. Tādēļ draudze ir kopā aicināta un pastāv, lai apliecinātu šo dievišķo gudrību un žēlastību. Ja visi būtu – kā Pāvils saka – viens loceklis, kas tad notiktu? Ja visi būtu tikai galvas, kas galvu balstītu, kas to grozītu? Tad tā ripotu, kur vējš pūš. Tāpēc Pāvils saka – palieciet katrs savā aicinājumā. Un atcerieties, jūs pārstāvat Jēzu Kristu tur, kur esat. Jūs

esam viena miesa, kopā aicināti vienā ticībā, vienā cerībā, vienā patiesībā, kas ir Jēzus Kristus.

Un atcerieties – aicinot, dodot uzdevumu, Dievs vienmēr dod arī iespēju to izpildīt, jo tas ir Dieva darbs. No mums tiek sagaidīts, lai mēs esam uzticīgi un kārtīgi izpildām katrs savu uzdevumu. Lai kāds būtu mūsu uzdevums – mēs visi piederam vienam Dievam.

Vai vajadzētu uzsākt romantiskas attiecības, ja tuvāko gadu laikā tu neplāno precēties?

Es domāju tā...

Ekspertu viedoklis...

Dāvids Kleimanis,

students:

Ko mēs saprotam ar romantiku? Dāvināt ziedus, mīlas dāvanas, kopā pavadīt laiku naksnīgās pastaigās gar jūru, vērot saulrietu un sagaidīt saules lēktu, izrunāties par visādām abiem svarīgām tēmām, mācīties uzticēties, rēķināties vienam ar otru, ar laiku paust savas simpātijas – tas ir romantiski, un tam nav nekādas vainas. Ja vien laikā no saulrieta līdz saullēktam neiezogas “šīs intīmi romantiskās attiecības”, kas var nest daudz jaunus pavērsienus cilvēku dzīvēs un likteņos... Bet vispār romantikai jābūt, kaut arī jaunieši vēl nedomā precēties.

Gerda Kaspars:

Tas, vai vajadzētu uzsākt romantiskas attiecības, protams, ir katra paša ziņā, katra brīva izvēle!

Protams, ir jauki uzsākt attiecības, bet vai ir vērts tās uzsākt bez konkrēta

mērķa? Visiem gribas patstāvību, pamatu zem kājām, bet ja attiecības ir balstītas tikai uz izklaidi, kā lai pilnībā uzticas cilvēkam, kas nemaz nedomā tuvāko gadu laikā palikt kopā uz mūžu? Dievs vislabāk zina, kas un kā! Lūdziet un prasiet padomu Viņam, Svētais Gars runā caur prātu, tāpēc vajag ieklausīties!

Līva Priediņa,

studente:

Manuprāt, nevajadzētu uzsākt romantiskas attiecības, ja tuvāko gadu laikā jaunieši neplāno apprecēties. Manī ir tāda pārlicība, ka uzsākšu romantiskas attiecības tikai ar to cilvēku un tikai tad, ja būšu pārliecināta, ka es gribētu, lai tieši viņš ir mans vīrs. Citādi eksperimenti man nav nepieciešami. Kad ir iespēja uzsākt romantiskas attiecības, tad ir jo īpaši svarīgi tuvoties arvien vairāk Dievam, jo attiecības ir kaut kas īpaši svēts un trausls, un sātans ļoti vēlas cilvēkus caur to ietekmēt, tāpēc attiecības ir tā joma, kur jo īpaši ir nepieciešama Dieva vadība un apsardzība.

Linda Balcere,

kustības *Īsta Mīlestība Gaida* vadītāja Latvijā:

Angļiem ir tāds labs teiciens: „Choose only a date who would make a good mate.” Izvēlies iet uz randiņu tikai ar tādu cilvēku, kurš tev būtu piemērots kā dzīvesdraugs. Man patīk šis teiciens (un ne tikai tāpēc, ka tam ir labas atskaņas).

Ja tu esi nobriedis laulībām, ja esi gatavs uzņemties atbildību, dalīt savu dzīvi ar otru cilvēku, rūpēties par savu otru pusīti, tad jā – randiņi ir veids, kā tu vari šo otru cilvēku labāk iepazīt. Savukārt, ja tu neesi vēl gatavs laulībām, tad ieteiktu ar randiņiem nekur nesteigties.

Ja paraugāties apkārt uz pāriņiem, kuri ir bijuši kopā un izšķīrušies, kas paliek pāri? Salauzta sirdis. Tad vēl – atmiņas, kuras gribētos izdzēst, ļoti bieži – pazaudēta draudzība.

Iesaku tev ieguldīt savu laiku, lai kļūtu par meiteni vai puisi, kurš meklē Dievu ar visu savu sirdi, liekot Jēzu savā dzīvē kā prioritāti. Netērē savu laiku cenšoties iepatikties kādam vai kādai. Tā vietā centies pagodināt Dievu un būt Viņam patīkams. Tā darot, tu pievērsīsī to cilvēku uzmanību, kuriem ir līdzīgas prioritātes.

Padomā, cik daudz tu vari paveikt, gaidot savu topošo vīru vai sievu! Tu vari vēltīt laiku tam, lai kļūtu par tava topošā vīra sapņu sievieti vai tavas topošās sievas vīru, ar kuru viņa nebeigtu vien lepoties.

Dainis Pandars,

kustības *Īsta Mīlestība Gaida* valdes priekšsēdētājs

Uzsākt romantiskas attiecības, ja tuvāko gadu laikā nedomā precēties, manuprāt, ir ļoti riskants solis. Daudz kas ir atkarīgs no cilvēku garīgā stāvokļa, rakstura, temperamenta tipa kā arī vecuma un attiecību veidošanas pieredzes. Jo vairāk jaunietis uzņems pasaulīgāku informāciju, jo lielāka iespējamība, ka viņš veidos attiecības pretēji Dieva ieliktajiem principiem.

Es domāju, ka ir jāatšķir draudzība no romantiskām attiecībām. Kristīgais rakstnieks K. S. Lūiss ir teicis: “Mēs iztēlojamies mīlētājus “seju pret seju”, bet draugus “plecu pie pleca” – viņu acis raugās uz priekšu”. Tātad to, kas iesāk veidot romantiskas attiecības, skatiens un virziens tiek vērsti vienam pret otru, bet draugi iet kopā un koncentrējas uz ko citu.

Vispilnīgākā draugu tiekšanās ir uz Dievu un kalpošanu. Pienāks laiks, ka tie, kas viens otram iet pretī, satiksies.

Nalda un Harijs Zablodski

Nalda: Domāju, ka romantiskas attiecības ir mīlestības iesākums. Ja cilvēki redz kopēju nākotni, kas ir nopietns jautājums, tad nav nekādu problēmu ar šīm romantiskajām attiecībām, tās ir jāuztur, jāizkopj un tās arī noteikti būs, bet ja tomēr domas par kopēju nākotni nav, bet šis otrs cilvēks ir patīkams, tad būtu godīgi ar viņu veidot draudzīgas nevis romantiskas attiecības.

Harijs: Domāju, ka jaunība pati par sevi ir romantiska. Tāpēc ir saprotams, ka jaunieši to vēlas. Tai pašā laikā, ja mēs runājam par to īpašo romantiku, kas ienāk attiecībās starp diviem cilvēkiem, domāju, ka tas ir jautājums, pret kuru vajadzētu izturēties ar atbildības sajūtu. Veidot attiecības – tā ir izvēle. Izdarot šādu izvēli, būtu labi rēķināties ar otra cilvēka izjūtām.

PERSONĪBA

Vārds: Inga
Uzvārds: Priede
Vecums: 17

3 vērtības manā dzīvē: 1) Dievs, 2) Ģimene, 3) Draugi.

Dievu iepazīnu: Esmu dzimusi kristīgā ģimenē. Nu jau vairākus gadus esmu tā pa īstam uzsākusi to lielisko Viņa iepazīšanas procesu, kas ilgs vēl mūžībā.

Es draudzē darbojos Ceļa meklētājos, nereti kopā ar viņiem radu mūziku savam un citu priekam, piedalos dažādu pasākumu organizēšanā un pēc tam izbaudīšanā.

Savā draudzē es gribētu redzēt

dzīvīgumu! Dievs mūs tam ir radījis, Kristus mūs tam ir atpircis, tāpēc tas ir nopietns pienākums. Trūkst entuziasma. Vēl gribētu, lai ikviens par augstāko godu uzskatītu atsaukties otra lūgumam.

Lielākais piedzīvotais pārbaudījums: No agras bērnības. Varbūt 8 gadi bija. Kā jau īsta, maza rūjieniete, no Rīgas nepazinu it neko, kā vien māsas dzīvokļa pagalmu. Biju klases ekskursijā, bet cirkā visus pazaudēju. Vajadzēja turpat sēdēt un gaidīt, bet savā mazas meitenes lielajā izmisumā domāju, ka kaut kur šajā pilsētā taču ir arī manas māsas dzīvoklis. Mana vienīgā cerība, man tas jāatrod. Es nezināju, ka galvaspilsētā ielu ir tik daudz, ka tās visas ir lielas un vienādas, nezināju, ka ir arī tādi rajoni, kuri nemaz neizskatās pēc jaukās, spožās, draudzīgās galvaspilsētas. Bet toreiz es to uzzināju. Sešas vai septiņas stundas es klīdu, raudādama un lūgdamās Vienīgo, ko nekautrējos uzrunāt. Es nekad tās izjūtas neaizmirsīšu. Es atradu

māsas dzīvokli. Tas bija pie Gaisa tilta Pērnavas un Brīvības ielas krustojumā. Elpa aizraujas, pat to atceroties, kur nu vēl toreiz. Es taču varēju aiziet uz pilnīgi citu pusi. Es nespēju beigt slavēt mīlo Draugu par to, kas toreiz notika!

Ārpus draudzes es mācos vidusskolā, cenšos izdomāt, ko lai dzīvē daru.

Mīlākā mūzika: dzīvā mūzika. Mūzika manu draugu izpildījumā. Mūzika Dievam par godu, slavēšana, kas nāk no sirds. Klusa mūzika.

Mīlākā grāmata: Šobrīd *Laikmetu ilgas*.

Lietainā dienā es labprāt ceru, ka pamodīšos ar labu garastāvokli; ja neizdodas, ceru, ka būs garšīgas brokastis; ja nav, ceru, ka gribēsies

darīt kaut ko; ja negribas, dziedu; ja nesanāk, cenšos kā citādi saviem spēkiem padarīt dienu saulainu, cenšos visus mīlēt, bet, ja nekas no tā nesanāk, piespiežu sevi apsēsties pie galda, paņemt pildspalvu, lapiņu un pierakstīt pilnu ar lietām, par ko Dievam pateikties. Pilnu lapiņu tā, ka nekur vairs neko nevar iespraukt. Kas notiek tālāk, tas jau ir cits stāsts, jo tā vairs nav lietaina diena. Ja nu vienīgi – mīlestības un prieka lietus līst kā pa Jāņiem. Pateicībā slēpjas saule.

Vērtīgākā dāvana, kādu esmu saņēmusi: viss no Dieva – dzīvība, brīvība, beznosacījumu mīlestība, spēja bez nosacījumiem mīlēt un, it kā ar to vēl nebūtu gana dāvāts, cilvēki, kas arī prot mīlēt bez nosacījumiem, tie mīlie, mīlie brāļi un māsas, kas nepelnīti uzdāvina iedrošinājumu, joku, atmiņas, kas sirdi sildīs gadiem.

Gribētu aizbraukt uz Izraēlu. Dzirdēju, ka esot tiešām interesanti aplūkot vietas, par kurām rakstīts Bībelē.

28.-30. marts
Valmierā
Vidzemes jauniešu
saiets
Sīkāka informācija:
Inga
mob.29884712

DEBESS ČUKSTI
5. jauniešu dziesmu dievkalpojums
22. martā, pl. 17:00, Rīgā Baznīcas
ielā 12a
Aicināti piedalīties visu draudžu
jaunieši! Priekšnesuma (3-5 min)
pieteikumus gaidīsim līdz 1.
martam. Visi varēs piedalīties arī
kopkorī. Kopkora mēģinājums
sāksies pl. 15:00.
Priekšnesuma pieteikumus, kopkora
nošu pieprasījumus un mēģinājumu
pieteikumus lielajai zālei sūtiet:
adventjauniesi@inbox.lv

BĪBELE NAKTĪ
Pēc dziesmu dievkalpojuma
visi jaunieši aicināti
uz sadraudzības brīžiem!
Viss turpināsies turpat
Baznīcas ielā 12a.
Pl. 22:00 sāksies neaizmirstams
piedzīvojums, kurā ceļosim pa
Bībeles lappusēm nakts stundās.
Radošās darbnīcas, dziesmas, spēles
un jauni draugi!
Būsim kopā līdz pat rītam!
Līdzī jāņem guļammaiss, matracis,
bet pats galvenais - draugi un atvērta
sirds!

Sagatavoja: Ivo Roderts,
adventistu Liepājas
draudzes mācītājs.

Mēs varam justies labi tur, kur stāsta par Dievu

Nesen, kad es biju RIMI, pēkšņi pa skaļruni dzirdēju ziņojumu: “Mazais Filips, četrus gadus vecs, gaida savu māmiņu pie galvenās ieejas.” Kas bija noticis? Mazais pēkšņi bija pazaudējis savu mammu. Kāda veikala darbiniece parūpējās par raudošo bērnu. Vai varat iedomāties, cik priecīgi bija zēns un viņa māte, kad satikās.

Līdzīgs stāsts ir uzrakstīts arī Bībelē. Pieaugušie par šo notikumu var izlasīt Lūkas evaņģēlijā 2. nodaļā no 41. līdz 52. pantam. Bet mazākie, kopā ar mani, varat mēģināt iztēloties...

Nelielā namā Nācāretē kādā darbnīcā strādāja viens vīrs. Visapkārt viņam bija daudz skaidu. Telpas stūros sakrauti dažādu izmēru dēļi. Pie sienām, sakabināti uz vadžiem, karājās instrumenti. Viss tik jauki smaržoja pēc sveķiem. Vīrs bija ļoti aizņemts ar savu darbu. Tad darbnīcā ienāca jauna sieviete. Viņa paskatījās visapkārt, pasmaidīja un tad pievērsās savam

vīram:

– Kā tev veicas?

– Jāpasteidzas. Durvīm jābūt drīz gatavām. Es tirgotājam apsolīju tās iebūvēt līdz svētkiem.

– Tu to paveiksi! – jaunā sieviete uzmundrinoši pasmaidīja.

– Es ceru, Marija. Kur ir Jēzus?

– Viņš rotaļājas laukā ar Simonu un Marku. Esmu viņu lūgusi atnest man krūku ūdens no akas. Cik labi, ka mums ir tik jauks un laipns dēls.

– Jā, tā ir. Arī man viņš daudz ko palīdz. Esmu pārliecināts, ka dienās mūsu puika būs labs amatnieks.

– Noteikti... – jaunā sieviete, šķiet, kļuva domīga.

Tomēr Jāzeps to nepamanīja, jo turpināja priecīgi smaidīt:

– Cik ātri paiet laiks. Cik nesen tas bija, kad viņš piedzima Betlēmē, bet nu jau viņam ir 12 gadi.

– Jāzeps, vai tu jau teici Jēzum, ka nākošnedēļ viņš varēs ar mums pirmo reizi doties svētku ceļojumā uz Jeruzālemi?

– Nē, es gribēju viņu pārsteigt. Bet nu gan būs jāsaka...

– Saki gan, – Marija iedrošinoši pieskārs vīra rokai. – Kuru katru brīdi viņš nāks, jo lūdzu atnest ūdeni pirms pusdienām.

– Tad jau tūlīt nāks, – Jāzeps uzsmaidīja sievai. – Viņš mēdz būt precīzs.

– Tev taisnība, re, viņš jau nāk, – Marija lūkojās ārā pa logu.

Darbnīcā ieskrēja zēns. Viņš izskatījās uztraucies. Izrādījās, ka viņš kopā ar draugiem bija vērojies, kā čūska grasījās aprīt mazu putniņu ar putnēniem, kas ligzdoja augstajā zālē. Bet putnu māte varonīgi aizstāvējās, čūska bija atkāpusies.

Jāzeps nomierināja zēnu un atgādina, ka reiz Dieva Valstībā tā vairs nebūs. Tad tēvs arī pastāstīja dēlam par ceļojumu un to, ka Jēzus varēs iet līdz saviem vecākiem. Jēzus, protams, zināja, ka šie jaukie un īpašie svētki ir par godu tautas atbrīvošanai no verdzības Ēģiptē.

Un tad pienāca diena, kad visi gatavojās ceļam. Jāzeps krāva uz ēzeļa pārtikas un ūdens maisus. Viss bija labi jāsaplāno, jo ceļā būs jāpavada 3-4 dienas. Nācāretes iedzīvotāji bija sarunājuši,

ka visi ies kopā, jo ceļš ir bīstams zvēru un laupītāju dēļ. Kādu nakti ceļotājiem nācās pavadīt klajā laukā, kādu viesnīcā jeb, kā toreiz teica, iebraucamajā vietā. Beidzot trešajā dienā pavērsās brīnišķīgs skats uz Jeruzalemi un templi.

Ģimene apmetās kādā mājvietā. Jēzus dega nepacietībā redzēt templi. Viņu interesēja viss. Bija tik daudz ko apskatīt, bija tik daudz ko jautāt. Jāzeps ar zēnu izstaigāja visu templi un paskaidroja viņam visu, ko zināja pats: upuru altāris, dzīvnieki, priekšsargs, aiz tā derības šķirsts. Tad viņi klausījās Sv. Rakstu lasījumu un skaidrojumu. Un tā katru dienu. Ļoti interesantas visiem bērniem šķita dažādās svētku ceremonijas un svinīgie dievkalpojumi.

Tomēr visiem svētkiem reiz pienāk noslēgums. Beidzot bija jākravā atkal mantas un jādodas mājup. Pēc kāda brīža Marija ievēroja, ka dēla nav pie viņiem. Vecāki nodomāja, ka Jēzus iet ar citiem bērniem vai ar kādu no radiem. Bet, sākot meklēt, neizdevās zēnu atrast, un vecākus pārņēma nopietnas bažas. Jēzus nekur nebija atrodams! Pie draugiem zēna nav, pie radiem arī nav.

– Droši vien viņš ir palicis dievnamā, – Marija beidzot secināja. – Viņš tur gāja katru dienu un jutās labi, kur runāja par Dievu.

– Tas tā varētu būt, – Jāzepam nācās piekrist. – Un viņš noteikti nav pamanījis, ka esam sākuši iet projām. Nekas cits mums neatliek kā atgriezties Jeruzalemē.

Vecāki, izmeklējušies pilsētā, beidzot devās uz templi. Jāzeps, saticis kādu vecu rakstumācītāju, uzreiz viņam jautāja:

– Vai tu neesi redzējis mūsu dēlu? Viņu sauc Jēzus, un viņam ir 12 gadu. Mēs viņu pazaudējām.

Šī Jēzus atbilde apmulsināja vecākus. – Ko Viņš ar to grib pateikt? – Jāzeps neizpratnē domā. – Es taču viņam neliku šeit palikt un neesmu devis nekādu uzdevumu.

– Acīmredzot, Jēzus nerunā par Jāzepu, – saprata Marija. – Toreiz eņģelis man

Nekad neaizmirstat atgādināt saviem vecākiem, cik ļoti jūs vēlaties būt tur, kur runā par Dievu.

– Paskaties tur! – uzrunātais vīrs norādīja. – Tas nav jūsu dēls? Viņš visu dienu runā ar rakstu mācītājiem un rabīniem.

– Jā, tas ir viņš!

– Jūs varat būt lepni. Es neesmu redzējis tādu zēnu, kurš zina tik ļoti daudz par Svētajiem Rakstiem. Viņš var atbildēt uz jebkuru jautājumu. No kurienes Viņš to visu zina?

– Mēs katru dienu stāstījām viņam par visu, cik nu mēs sapratām.

– Tas ir lieliski. Jums ir labi izdevies. Klusi, lai netraucētu pārējiem, Jāzeps ar Mariju pienāca pie Jēzus.

– Mans dēls, kāpēc tu tā esi darījis?

– Marijas balsī bija jaušams maigs pārmetums. – Tavs tēvs un es, mēs tevi tik ļoti un ar uztraukumu esam meklējuši.

– Kāpēc jūs esat mani meklējuši? – Jēzus acis pat staroja. – Vai nezinājāt, kur mani meklēt? Man jādarbojas sava Tēva lietās!

teica, ka Jēzus ir Visaugstākā Dēls, viņš ir Mesija. Vai viņš pats zina un saprot, kas viņš ir? Bet par to es tagad nespēju ne ar vienu runāt.

– Tēti, mamma, man ir žēl, ka esmu sagādājis jums raizes, – Jēzus pēc brīža piebilst. – Bet šeit, kur runā par Dievu, ir tik jauki, es esmu pilnīgi aizmirsis laiku.

Mīlie bērni! Vai arī jums nešķiet, ka baznīcā vai dievnamā (lai kā arī jūs to saucat) patiesībā ir ļoti jauki un interesanti? Vai arī jums ir patīams prieks atrasties tur, kur stāsta par Dievu? Es ceru, ka jūs nekad neaizmirstat atgādināt saviem vecākiem, cik ļoti jūs vēlaties katru reizi izmantot tās iespējas, kas ir jūsu apvidū, lai satiktos ar saviem draugiem, kopīgi priecīgi dziedātu, uzzinātu tik daudz ko interesantu un, pats galvenais, lai sajustu to, ko var piedzīvot tikai tur, kur Dievs ir tik tuvu, tuvu katram no saviem bērniem.

“Labie” tauki

Lilita Roznere,

radioloģe,

Latvijas Onkoloģijas centrs.

Septiņdesmito gadu beigās ārstu uzmanību piesaistīja Grenlandes eskimosi, kuri uzturā pārsvarā lietoja treknas zivis, taču, neskatoties uz šo taukiem pārbagāto pārtiku, neslimoja ar sirds un asinsvadu slimībām. Viņi nonāca pie secinājuma, ka zivju tauki ir regulāri jāiekļauj ikviena cilvēka ēdienkartē.

Nav noslēpums, ka pēdējos gadu desmitos ziņas par saslimstību ar sirds un asinsvadu slimībām ir ļoti satraucošas. Tāpēc šo problēmu profilakse ir kļuvusi par galveno stūrakmeni situācijas uzlabošanai.

Gan mediķu, gan sabiedrības lielu interesi ir izraisījis viens, it kā jauns, tomēr vecs profilakses līdzeklis – zivju eļļa, jeb precīzāk Omega-3 (ω 3) polinepiesātinātās taukskābes. Tās ir tā saucamie “labie” tauki iepretīm dzīvnieku izcelsmes “sliktajiem” taukiem. Šīs taukskābes ir neaizstājamas. Tas nozīmē, ka organisms pats tās nespēj producēt, tās ir jāuzņem ar uzturu.

Omega-3 taukskābju avoti

Īpaši bagātas ar Omega-3 taukskābēm ir treknās zivis – siļķe, lasis, tuncis un skumbrija.

Augu izcelsmes Omega-3 taukskābju avoti ir linsēklu, sojas, valriekstu un rapšu nerafinētās eļļas. Taču šīs augu izcelsmes taukskābes organismā ir mazāk aktīvas. Tām apraksta antiaterosklerotisku un iekaisumu maziņošu iedarbību.

Omega-3 taukskābju iedarbība

Zivju eļļā esošās taukskābes kavē trombu veidošanos un pazemina “slikto” tauku līmeni asinīs – tādā veidā apstādina aterosklerozes progresēšanu. Tām piemīt arī pretiekaisuma un nelielas asinsspiedienu samazinošas īpašības.

Omega-3 taukskābes labvēlīgi ietekmē arī imūno un nervu sistēmu, taču visvairāk pētīta un pierādīta ir to ietekme uz sirds un asinsvadu slimību risku.

Lielāka Omega-3 taukskābju koncentrācija asinīs ir saistīta ar samazinātu pēkšņās nāves risku un samazinātu insulta risku. Tās iesaka

lietot arī pēc nesen pārciesta miokarda infarkta.

Omega-3 taukskābju lietošana

Latvijā nav precīzu datu par Omega-3 taukskābju lietošanas apjomu uzturā.

Bez to trūkuma tradicionālajā uzturā situāciju sarežģīt iedzīvotāju tendence lietot ar Omega-6 (ω 6) taukskābēm pārbagātu uzturu – olīvu, kukurūzas un saulespuķu eļļas. Šo taukskābju ķīmiskie gala produkti ir trombu veidošanos un iekaisumu veicinoši. Pēc Pasaules Veselības organizācijas ieteikumiem cilvēkiem bez sirds un asinsvadu slimības (īpaši vīriešiem pusemūžā) būtu jālieto treknas zivis divas reizes nedēļā, kas atbilstu 0,3-0,5 g Omega-3 taukskābju dienā.

Tiem, kam jau ir fiksēta sirds un asinsvadu slimība, būtu jāuzņem 1 g Omega-3 taukskābes dienā, tai skaitā pēc miokarda infarkta.

Cilvēkiem ar paaugstinātu “slikto” tauku (triglicerīdu) līmeni asinīs iesaka lietot 3-5 g Omega-3 taukskābes dienā. Omega-3 taukskābes uzņemšanas veids

ir atkarīgs no individuāliem apsvērumiem.

Ja neēdat zivis

Daži cilvēki izjūt nepatiku pret zivju ēdieniem, citi ir veģetārieši. Kaut arī galvenais Omega-3 taukskābju uzņemšanas avots uzturā ir treknas zivis, tomēr cilvēkiem pēc miokarda infarkta un ar paaugstinātu “slikto” tauku līmeni asinīs, lai nodrošinātu pietiekamu ω 3 taukskābju devu un izvairītos no zivju potenciālā kancerogēnā piesārņojuma, rekomendē tās uzņemt attīrītā un koncentrētā veidā.

Aptiekās ir pieejama zivju eļļa gan šķidrā veidā, gan kapsulās, kur, piemēram, viena kapsula satur 1 g zivju eļļas, kas atbilst apmēram 300 mg Omega-3 taukskābes. Tas ir ērts un vienkāršs šo organismam nepieciešamo vielu uzņemšanas veids.

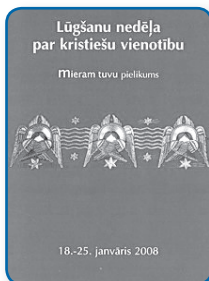
Savukārt veģetāriešiem, pēc citu avotu datiem, rekomendē lietot nepilnu ēdamkaroti nerafinētas linsēklu eļļas dienā.

*Pēc “Latvijas Ārsts”,
2007. gada decembris*

Citu konfesiju ziņas

100 gadus par vienotību

No 18.-25. janvārim visā pasaulē lūdzās par kristiešu vienotību. Šogad atzīmēja jau simto gadskārtu šādai Lūgšanu nedēļai, jo 1908. gadā pirmo reizi izvēlējās datumus 18.-25. janvāri. Lūgšanu nedēļas galvenais aicinājums bija: "Lūdziet bez mitēšanās!" (1Tes.5:17). Kristiešu vienotības nedēļas noslēgums bija Sv. Jēkaba katedrālē 24. janvārī ar svinīgu dievkalpojumu, piedaloties visu lielāko

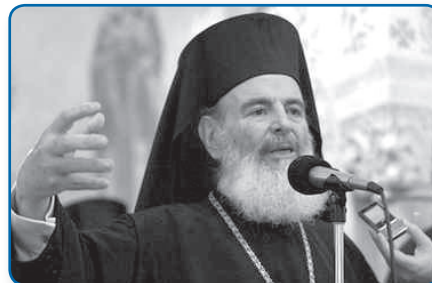
konfesiju bīskapiem.

"Vienotības mērķi ir izteicis pats Kristus savā lūgšanā, proti: "Lai visi būtu vienoti, kā Tu, Tēvs, mani un es Tevī. Lai viņi būtu vienoti, tā lai pasaule ticētu, ka Tu mani esi sūtījis." (Jņ 17:21) Tātad kristiešu vienotība ir liecība pasaulei par Jēzu Kristu!" tā savā uzrunā rakstīja kardināls Jānis Pujats.

Gatavojoties Lūgšanu nedēļai, iznāca vairāki ekumeniski izdevumi. Izdevniecība "KALA Raksti" ir laidusi klajā grāmatīņu „Lūgšanu nedēļa par kristiešu vienotību”, kur savās pārdomās dalās vairāki Latvijas garīdznieki - jaunievēlētie LELB bīskapi Pāvils Brūvers un Einārs Alpe, Baptistu draudžu savienības bīskaps Pēteris Sproģis, kā arī Latvijas Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēzes bīskaps emerīts Ārvaldis Andrejs Brumanis.

Miris Baznīcas galva

Veža izraisītu veselības komplikāciju dēļ no dzīves šķīries viens no svarīgākajiem pareizticīgo un katoļu attiecību uzlabošanas sekmētājiem –

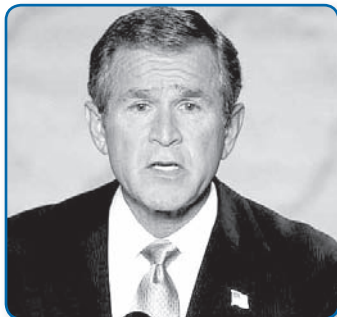
Grieķijas Pareizticīgās baznīcas arhibīskaps Hristodulos. Desmit miljonu Grieķijas pareizticīgo līderis bija 69 gadus vecs.

Arhibīskapam ļaundabīgo audzēju mediķi konstatēja jau jūnijā, bet augustā viņš devās uz ASV, lai tur izietu ārstniecības kursu. Atklājot, cik stipri audzējs izpleties, ārsti atcēla iepriekš plānoto transplantācijas operāciju.

Pēdējās dzīves nedēļas augstais garīdznieks pavadīja mājās, atsakoties no aprūpes slimnīcā.

Par Atēnu un visas Grieķijas arhibīskapu Hristodulos kļuva 1998.gadā, tapdams par vēsturē visjaunāko šī amata veicēju. 2001.gadā viņš uzņēma katoļu pāvestu Jāni Pāvilu II. Tā bija pirmā reize tūkstoš gadu laikā, kad kāds pāvests apmeklēja Grieķiju.

Bušs nav alkoholiķis

ASV prezidents Džordžs Bušs paziņojis, ka reliģija palīdzējusi viņam uzvarēt alkoholismu un viņš nav lietojis alkoholu kopš atmešanas pirms 21 gada.

Bušs reti piemin, ka reiz bijis alkoholiķis, un šoreiz protestantu baznīcas sponsorētā organizācijā, kas palīdz sabiedrībā integrēties

cietumniekiem, pavēstīja, ka augstāka vara palīdzējusi viņam uzveikt alkoholu.

"Atkarība ir grūti pārvarama," sacīja Bušs. "Kā jūs varbūt atceraties, es kādu laiku savā dzīvē dzēru pārāk daudz. Es saprotu ticībā bāzētās programmas. Es saprotu, ka dažreiz var gūt iedvesmu no augstākas varas, lai atrisinātu atkarības problēmu."

61 gadu vecais Bušs nekad nav slēpis, ka viņam kādreiz bijušas problēmas ar alkoholu. Taču viņš par to reti runā atklāti.

Pirms 2000. gada prezidenta vēlēšanām atklājās, ka viņš 1976. gadā arestēts par automašīnas vadīšanu dzērumā pie savu vecāku mājām Kennebunkportā Menas štatā. Viņš decembrī telekanālam "ABC News" pastāstīja, ka "nav bijis piedzēries līdz rāpošanas stadijai", taču beidzis dzert pēc žūpošanas savā 40. dzimšanas dienā.

"Es vienu vakaru izdzēru par daudz, un nākamajā dienā es nedzēru vispār," sacīja Bušs. "Es neesmu dzēris kopš 1986. gada. Es šaubos, vai šeit stāvētu, ja nebūtu beidzis dzert viskiju, alu, vīnu un visu pārējo."

Īstā zinātne?

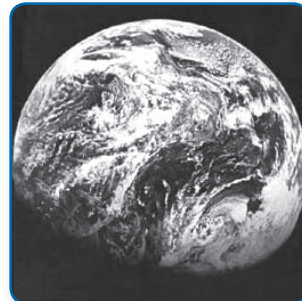
ASV Nacionālā Zinātņu akadēmija publiskojusi ziņojumu, kurā enerģiski aizstāv evolūcijas teoriju kā modernās bioloģijas pamatprincipu, kas pasniedzams publisko skolu zinātņu programmās, nevis aizstājams ar tā saukto kreacionismu.

Akadēmija, kuru Kongress pilnvarojis darboties kā valdības padomdevēj institūcijai zinātnes un tehnoloģiju jautājumos, ar savu ziņojumu nākusī klajā brīdī, kad evolūcijas teorija, kas sākotnēji izstrādāta 19. gadsimtā, sastopas ar jauniem uzbrukumiem no baznīcu pusēs.

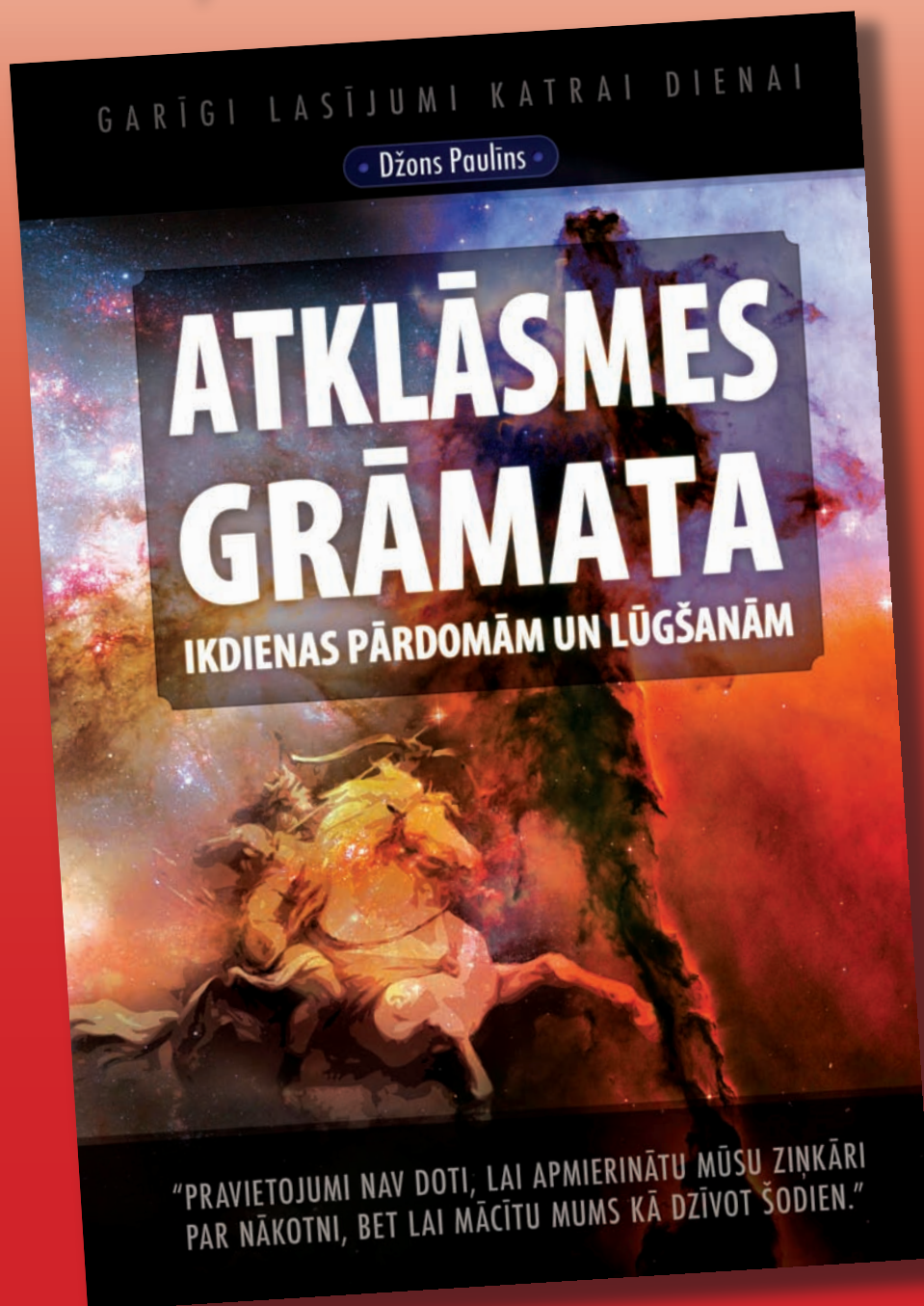
"Kreacionisms, kas balstīts Bībelē sniegtajos skaidrojumos, un ar to saistītā tā sauktā saprātīgā pirmsākuma teorija nav zinātne, un tādējādi tie nav pasniedzami publisko skolu zinātņu programmās", norādīts ziņojumā. "Mums nepieciešami pilsoņi, kas apguvuši patiesu zinātni."

Ziņojumā ir arī uzsvērts, ka evolūcija ir pilnībā savietojama ar reliģisko pārliecību. Vienlaikus akadēmija norāda, ka kreacionisma pasniegšana zinātņu programmās mulsina skolēnus un traucē viņiem izprast, kas veido zinātni un kas – nē.

Tajā pašā laikā sabiedriskās domas pētniecības organizācijas "Gallup" 2006. gadā veiktā aptauja liecina, ka gandrīz puse amerikāņu ir pārliecināti, ka cilvēku tā pašreizējā formā pēdējo 10 000 gadu laikā radījis Dievs, nevis miljardiem gadu ilgs evolūcijas process.

SAPROTI ATKLĀSMI UN KĻŪSTI LABĀKS!

„Tā nelīdzinās nevienai grāmatai, kas jebkad sarakstīta par Atklāsmes grāmatu. Bībelē tiek nepārprotami mācīts, ka Dieva mērķis pravietojumiem nav apmierināt mūsu ziņkārī par nākotni, bet gan mācīt mums kā dzīvot šodien. Gala laika lielie jautājumi ietekmē tās mazās izvēles, ko izdarām katru dienu. Pravietojumiem ir praktisks mērķis - Atklāsmes grāmatas pētīšanai vajadzētu mūs padarīt par labākiem cilvēkiem.”

/Džons Paulīns, Endrjūsa universitātes
teoloģiskā semināra Jaunās Derības profesors./